

ทศบารมี

และ

บทภาวนาคาถาพัน

เวสสันดรชาดก (มหาชาติ)

โดย

พระครูประกาศสมาธิคุณ

พระมหาสุคใจ นิลวัฒน์

และ ท่านอธิปัติโต ภิกขุ

294.31881

พ 332.71

ประจวบ สาเกตุ

พิมพ์ถวายแผนกธรรมวิจั ม.จ.ร.

หอสมุดแห่งชาติ
ถนนพญาไท
กรุงเทพฯ

ทศปารมย์

ชกนันทนาการ จาก

น.ส. กานดา พัทธภัยไทรวัน
และ

บทภาวนาคาถาพจน์

เวสสันดรชาดก (มหาชาติ)

โดย

พระครูประกาศสมาธิคุณ

พระมหาสุตใจ นิลวัฒน์

และ ท่านอธิปัติโต ภิกขุ

ประจวบ สาเกตุ

พิมพ์ถวายแผนกธรรมวิชัย ม.จ.ร.

หอสมุดแห่งชาติ
~~หอสมุดแห่งชาติ~~
~~หอสมุดแห่งชาติ~~

เลขห้อง (พิมพ์)

เลขหมู่ 294.31881
10 33211

เลขทะเบียน ฅ. ๑๘๑๒๕๐

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์เลียงเชียงจงเจริญ ๒๕๓ สี่แยกสำราญราษฎร์ พระนคร
นายเทียวจ้อย แซ่เทียว ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๑๒ โทร. ๒๓๗๙๘

(๑)

คำแถลง

หนังสือเรื่อง “ทสภารมย์ และ บทภาวนาคาถา
พิน” เล่มนี้ ข้าพเจ้าได้เคยเขียนร่วมกันกับ ท่าน
พระครูประกาศสมาธิคุณ และพระมหาสุทใจ นิลวัฒน์
ในสมัยที่ยังครองเพศเป็นพระภิกษุ ในฉายาว่า ท่าน
อธิปัตโต ภิกขุ ในขณะที่ได้จัดพิมพ์เป็นครั้งแรกนั้น
ปรากฏว่าเป็นที่สนใจของพุทธศาสนิกชนอยู่มาก จน
หนังสือหมดลง และยังมีผู้มาถามหาอยู่มาก จนหนังสือ
หมดลง และยังมีผู้มาถามหาอยู่อีกมาก

พอติดกันกับในขณะนี้ ข้าพเจ้าได้มีแผนการที่จะ
จะเดินทางไปเผยแผ่ธรรมและศึกษาต่อในต่างประเทศอยู่
ในจิตใจ ในการเดินทางไปตามจุดประสงค์ข้อนี้ย่อม
ต้องใช้เวลานานพอสมควร จึงจะกลับมาประเทศไทยอีก
ข้าพเจ้าได้พิจารณาเห็นว่าในขณะที่ข้าพเจ้ายังเตรียมการ
และรอคอยคำตอบจากต่างประเทศอยู่นี้ ข้าพเจ้าควรจะ

ทำงานการอะไรให้ เป็นประโยชน์แก่ชาวโลกเขาบ้าง
 ถึงจะไม่ไ้ค่าตอบแทนเป็นเงินตรา ก็ขอเอาเป็นบุญกุศล
 ข้าพเจ้าจึงได้รวบรวม หนังสือที่ได้ เคยเขียน มาใน อดีต
 ออกเผยแพร่ โดยตั้งใจว่าเมื่อพิมพ์ขึ้นมาและจำหน่าย
 ได้ทุนคืนแล้ว ก็จะได้จัดถวายไว้กับสถาบันทางพระ-
 พุทธศาสนาแห่งใดแห่งหนึ่งเป็นการทำบุญด้วยแรงงาน
 ก่อนที่จะจากประเทศไทยไป

ข้าพเจ้าอยากจะบอกกับท่านผู้อ่าน ทั้งหลายไว้ ณ
 ที่นี้ด้วยว่าข้าพเจ้ายังมี “หนังสือในทางจิตใจ” อยู่อีก
 เรื่องหนึ่งที่จะต้องจัดการชำระต่อไป คือ หนังสือชุด
 “ทางชีวิต อนุสารแนะแนวทางชีวิตที่ถูกต้อง”

ในระยะที่หนังสือชุดนี้ พิมพ์ ออกมาสู่ สายตา ของ
 ท่านทั้งหลายใหม่ ๆ ข้าพเจ้าและคุณพุทธมนต์ ณ สาม-
 พราน ได้พยายามปลูกปล้ำกันอย่างเต็มที่ โดยอาศัย
 โฆสนาทางวิทยุกระจายเสียงยานเกราะ ภาคขวัญใจ

(๓)

ชนบท และได้มีผู้บอกรับเป็นสมาชิกกันพอคukup แต่พอ
ทางราชการประกาศให้งดการโฆษณาทางวิทยุชั่วคราว
“ทางชีวิต” จึงคืนมาได้ก็อีกเพียง ๒ เดือน (๒ เล่ม)
ก็หมดทุน

หลังจากนั้นมาข้าพเจ้าก็ต้องเป็นทุกข์ใจอยู่ตลอด
เวลาในเรื่องหนังสือ “ทางชีวิต” ยังออกได้ไม่ครบ
ตามที่ได้กำหนดกันไว้ (๑๒ เล่ม) สมาชิกของเราหลาย
ท่านคงบ่น หลายท่านคงตำว่า และหลายท่านคงคิด
อุทิศเงินค่าสมาชิก ๓๐ บาท กรวดน้ำกว่าขึ้นไปแล้ว
เสียงแห่งความรับผิดชอบได้ทำให้ข้าพเจ้าต้องนอนสอ่ด
อยู่ตลอดมาจนทุกวันนี้

ข้าพเจ้าขอสัญญาท่านสมาชิก ‘ทางชีวิต’ ทั้งหลาย
ไว้ ณ ที่นี้ว่า ข้าพเจ้าจะยังคงไม่หนีท่านไปไหนจนกว่า
จะชำระหนี้สินทางด้านจิตใจเรื่องนั้นหมดสิ้นเสียก่อนเป็น
แน่ แต่ขอเวลาให้ข้าพเจ้าบ้างตามสมควรเท่านั้น

(๔)

ขณะนี้ข้าพเจ้ากำลัง เอาทุน จากหนังสือ เล่มนี้ ไป
จนเจอหนังสือเล่มนี้กันอย่างค่อนข้างจะอุดมอยู่บ้าง พอ
ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยดีแล้ว “ทางชีวิต” อีก ๔ เล่ม
คือ เล่ม ๙-๑๐-๑๑-๑๒ ก็คงจะมีโอกาสเย็บหน้า
มาหาท่านอีกในไม่ช้านัก.

ขอได้รับความขอบคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ประจวบ สาทิศ
(อดีต อธิบดีโต ภิบาล)

๒๔ กรกฎาคม ๒๕๑๒

หนังสือ “ทศปารมี” ในการพิมพ์ครั้งนี้ จำนวน ๒,๕๐๐ เล่ม
ข้าพเจ้าขอถวายแด่พระธรรมวิชัย ม.จ.ร. ทิพย์มด

ป.ส.

๑ ส.ก. ๑๒

สารบาญ

ทสภารม	
บารม	๓
ทานบารม	๖
ศีลบารม	๘
เนกขัมมบารม	๑๑
ปัญญาบารม	๑๖
วิริยบารม	๒๐
ขันติบารม	๒๕
สัจจบารม	๓๐
อธิษฐานบารม	๓๔
เมตตาบารม	๓๗
อุเบกขาบารม	๔๓
บทภาวนาคาถาพน	
สังเขปตำนานการเทศน์มหาชาติ	๕๑
ทศชาติ	๕๒
เวสสันดรชาดกและคาถาภาวนา	๕๔
หัวใจคาถาพน	๖๓

ข้อปฏิบัติสำหรับบุคคลผู้ที่ปรารถนา “พุทธภูมิ”
หรือออกนัยหนึ่งเรียกว่า “พุทธการกธรรม” คือธรรม
ที่จะทำให้สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า ท่านเรียกว่า
“บารมี” แปลว่า กริยาของท่านผู้ยังยวด ซึ่งหมายถึง
เอาพระโพธิสัตว์ ท่านจำแนกไว้เป็น ๑๐ ประการคือ

๑. ทาน การให้
๒. ศีล การรักษากาย วาจาให้เรียบร้อย
๓. เนกขัมมะ การไม่ติดในสิ่งใด ๆ
๔. ปัญญา ความรอบรู้
๕. วิริยะ ความเพียร
๖. ขันติ ความอดทน
๗. สัจจะ ความจริง
๘. อธิษฐาน ความตั้งใจมั่น
๙. เมตตา ความหวังดีต่อผู้อื่น
๑๐. อุเบกขา ความวางเฉย

พระพุทธเจ้าของพวกเราทั้งหลายพระองค์^๕ก่อน
แต่ที่พระองค์จะสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า^๕ พระองค์ก็
ทรงบำเพ็ญข้อวัตรปฏิบัติ ๑๐ ประการ^๕อย่างเคร่งครัด
มาแล้วนับจำนวนปีไม่ได้ ฉะนั้นในที่นี้จะได้นำตัว

อย่างการบำเพ็ญบารมีธรรม ๑๐ ประการของพระพุทธ-
องค์มาเป็นตัวอย่าง เพื่อเสริมศรัทธาของท่านผู้
ปรารถนา พุทธภูมิ ดังกล่าวแล้ว ดังต่อไปนี้

พระพุทธเจ้า^๖ เมื่อพระองค์ยังเสวยพระชาติเป็น
สุเมธคาบส เกิดในตระกูลพราหมณ์ ในเมืองอมรวดี
เมื่อพิจารณาเห็นความไม่เที่ยงแท้แน่นอนของโลก เกิด
ความเบื่อหน่าย จึงออกบวชเป็นคาบสจนได้ฉานและ
อภิญญาโดยสมควรเมื่อได้ทราบว่ พระพุทธเจ้าทรง
พระนามว่าที่บังกร เสด็จไปสู่เมืองอมรวดี สุเมธคาบส
จึงไปเฝ้าพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น^๖ และได้อุทิศยอมพลี
ตัวเองให้เป็นสะพาน ให้พระพุทธเจ้าทรงเสด็จพระราช
ดำเนินไปบนหลัง ด้วยไม่ปรารถนาจะให้พระพุทธเจ้า
และ พระภิกษุสงฆ์ต้องย่ำเหยียบโคลน เพราะสถาน
ที่นั้นเป็นทลุ่มและยังถมเพื่อรับเสด็จไม่เรียบร้อย ท่าน

ได้ทั้งความปรารถนาไว้ว่า ด้วยการอุทิศตนอย่างนี้
ขอให้สำเร็จเป็น “พระพุทธเจ้า” ในอนาคต

นับแต่นั้นมา สุมะธคาบสก็ยึดถือปฏิบัติข้อ
ปฏิบัติในการที่จะสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า คือบารมีธรรม
๑๐ ประการ อย่างเคร่งครัดตลอดมา

สุมะธคาบส ได้เวียนว่ายตายเกิดบำเพ็ญ “พุทธ
การกธรรม” ๑๐ ประการนี้ จนวาระสุดท้ายได้ตรัสรู้
เป็นพระพุทธเจ้า และทรงได้รับพระนามว่า “พระ-
โคตมพุทธะ”

สำหรับในหนังสือเล่มเล็กนี้ จะขอเขียนเล่าแต่
เพียงพระบารมี เท่านั้น จะขอยุติไม่เล่าถึงอุปบารมี
และ ปรมัตถบารมี ซึ่งเป็นพระบารมีอันยังยวดย
ชั้นสูงกว่า เพื่อให้สมควรแก่หน้ากระดาษและเวลา
อันเล็กน้อย ที่พอจะหามาเขียนได้ในขณะนี้

ทาน เป็นชื่อของกุศลเจตนาอย่างหนึ่ง ซึ่ง
เป็นเหตุให้สละแบ่งปันทรัพย์สินสมบัติตลอด จนถึง
ร่างกายและชีวิต ให้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น เป็น
การป้องกันไม่ให้เห็นแก่ตัวจนเกินไป

ความไมตรีระหว่างกัน ความสามัคคีของหมู่
คณะ ถ้าหากขาดทานเสียอย่างเดียวกัจริญงอกงาม
ไม่ได้ ดังนั้นท่านจึงจัดทานบารมี ไว้ในอันดับหนึ่ง
พระพุทธเจ้าพระองค์ทรงบำเพ็ญทานบารมี เมื่อ
พระองค์ทรงเสวยพระชาติ เป็นพราหมณ์มีนามว่า
สังขะ

เรื่องสังขะพราหมณ์

เมื่อพระพุทธองค์ได้ทรงอุบัติขึ้นในตระกูลพรา-
หมณ์มีนามว่า “สังขะ” อยู่ในเมืองโมลินี มีอริยาศัย
พอใจในการบริจาคทานอย่างยิ่ง สมัยหนึ่งกำลังเดินทาง
ข้ามมหาสมุทรเพื่อไปค้าขายยังต่างประเทศ ได้พบพระ
ปัจเจกพุทธเจ้าที่ท่าเรือเดินสวนทางมา เวลานั้นกำลัง

เที่ยง แตะร้อนจกเผาพื้นดินแข็งให้ร้อนแรงอย่างยิ่ง
 พระบ๊จเจกพุทธเจ้าเดินมาด้วยเท้าเปล่า ร่มก็ไม่มี สังขะ
 พราหมณ์เมื่อได้เห็นดังนั้นก็มีจิตยินดี ถอดรองเท้า
 และถวายร่มที่ตนมียืนนั้นให้แก่ท่าน การเสียสละของ
 สังขะพราหมณ์ครั้งนี้ แม้ว่าจะเล็กน้อย แต่ก็แสดงถึง
 นิสัยอันงาม ที่ยินดีสละความสุขของตนให้แก่คนอื่น

ท่านที่สังขะพราหมณ์สละในครั้งนั้น มีผลไพบูล
 เพราะประกอบด้วยองค์ ๓ คือ

๑. ผู้รับบริสุทธ
๒. ผู้ให้บริสุทธ และ
๓. ท่านนันทกับบริสุทธ

ดังนั้นจึงปรากฏว่า เมื่อสังขะพราหมณ์ถวาย
 แล้วก็เล่นเรือต่อไป ในวันที่ ๗ เกิดพายุใหญ่ เรือ
 อับปาง แต่ด้วยอานิสงส์แห่งท่านบารมีได้ช่วยให้สังขะ
 พราหมณ์รอดชีวิต เดินทางกลับบ้านโดยสวัสดิภาพ
 พร้อมทั้งเกิดโชคลาภอีกมากมาย

วัตถุบางอย่างมนุษย์ผสมขึ้นมา ก็เพื่อขัดส
 ฌวัรรณของร่างกายของตนให้สะอาด เช่น สบู่
 เป็นต้น สลักก็เป็นสิ่งหนึ่งที่จะช่วยขัดสฌวัรรณของ
 ผู้ปฏิบัติ คือฟอกเอาความไม่ดี ทางกาย วาจาออก
 ให้ดีขึ้น คนมีมารยาทเลวทรามกลับกลายมาเป็นคน
 สงบเสงี่ยม ก็เพราะสลัก คนมีวาจาหยาบคายกลับ
 กลายมาเป็นคนมีวาจาไพเราะอ่อนหวาน ก็เพราะสลัก
 ดังคำที่ท่านแต่งไว้เป็นกลอนว่า

อันสตรไม่มีสลักสนสวย

บุรุษด้วยไม่มีสลักสนศรี

แม่พระสงฆ์ไม่มีสลักสนดี

ข้าราชการสลักไม่มีกหยาบคาย

พระพุทธองค์ ของเราทรงบำเพ็ญศีลบารมีอย่าง
 ยิ่งยวดเมื่อพระองค์เสวย พระชาติเป็น พระยาช้างเผือก

เรื่องพระยาปลวกบุญชู

พระโพธิสัตว์ เมื่อพระองค์เสวยพระชาติ เป็น
ช้างเผือก มีอวัยวะสมบูรณ์สมบูรณ์ งดงามตามลักษณะ
ของมงคลหัตถ์ อาศัยอยู่ในราวป่าหิมพานต์ เกิดอิด
หนาระอาใจในการอยู่คลุกคลีกับหมู่คณะ จึงหลีกออก
แสวงหาความสงบ และบำเพ็ญจริยาอย่างมั่นคง จึง
มีชื่อว่า “ปลวกนาคราช”

ครั้งหนึ่ง พระยาช้างเผือกได้พบคนหลงทางหวัง
จะช่วยให้พ้นทุกข์ด้วยเกิดสงสาร จึงจัดการนำบุรุษ
นั้นขึ้นคอ นำไปส่งจนถึงราวป่าและกลับบ้านได้ใน
ที่สุด เมื่อชายหลงทางนั้นกลับถึงบ้านแล้ว ได้พบกับ
ช่างทำางจึงถามราคาของงาช้างดู เมื่อทราบว่า งาช้าง
ป็นราคาดี จึงเดินทางเข้าสู่ป่าด้วยหมายใจจะ พบพระยา
ช้างเผือกตัวที่เคยช่วยเหลือตนนั้นอีกครั้งหนึ่งด้วยหมาย
ใจจะของงาไปขายเลี้ยงชีพ พยายามเสาะหาจนพบ เมื่อพบ
แล้วจึงพูดอ่อนน้อมขอตัดงา เพื่อขายเอาเงินมาแก้ความ
ขัดสนที่ตนเองกำลังประสบอยู่ ด้วยกิริยาทำทางที่น่าสง-
สารพระยาช้างใจอ่อนยินยอมอนุญาตให้ตัดได้ ครั้งที่หนึ่ง

ล่องไปแล้วครั้งที่สองก็มาขออีก ได้ความกำเริบใจ
 ขออีกเป็นครั้งที่สาม และตักตวงของพระยาข้างนั้น
 ตามอำเภอใจอย่าง ปราศจากความรู้สึก สำนึกในบุญคุณ
 ของพระโพธิสัตว์ข้างเผือกนั้น เพราะนิสัยอันธพาล แม้
 กระนั้น พระยาข้างผู้ประเสริฐก็อดกลั้นโทษะเพราะ
 ความเจ็บปวด ไม่ยอมประพฤติก่วลวงศีลคือการฆ่า
 ตอบแทน

ด้วยผลบาปจากการไม่รู้คุณคน มีนิสัยโหดมาก
 ลามกอย่างนี้ ขณะที่ชายผู้นั้นเดินพ้นจากสายตาของ
 พระยาข้างเผือกเท่านั้น ก็ถูกแผ่นดินสูลงไปสู่่อเวจี
 มหานรก

คนชั่วแม้แผ่นดินที่ไม่มีหัวใจก็ยังไม่ยินดีที่จะยอม
 ทานน้ำหนักไว้ เลยหมดกำลังที่จะรับไว้บนผืนดินนี้
 อีกต่อไป

การไม่ติดอยู่ในสิ่งใด ๆ อันเป็นเหตุที่จะจูงใจให้รักและเกลียดชัง จนไม่มีเวลาจะถอนตนออกเสียได้ ตรวจตราและพิจารณาโดยใช้วิจารณ์ปัญญา โดยถ่องแท้ ปราบปรามการติดนั้นให้น้อยลงไป แม้ว่าจะไม่ถึงขั้นสูงสุด แต่ก็ไม่ยอมตนให้ตกอยู่เป็นทาสของสิ่งเสพยึดติดนั้น ๆ เรียกว่า “เนกขัมม”

การบำเพ็ญเนกขัมมบารมี ของพระพุทธองค์ในอดีต ซึ่งพอจะสาวหาเรื่องมาแสดงเป็นอุทาหรณ์ได้ดังต่อไปนี้

อโฆมรชาตก

เมื่อครั้งที่พระเจ้าพรหมหัตถเสวยราชสมบัติ อยู่ในเมืองพาราณสี พระอัครมเหสีทรงพระครรภ์แก่ และเมื่อถึงเวลาประสูติ นางยักษิณีตนหนึ่งแปลงกายเป็นมนุษย์ มาจับพระโอรสนั้นกินเสีย ที่เป็นอย่างนั้นก็ด้วยอำนาจของเวรจองกรรมกันไว้ แต่ชาติปางก่อน ๆ ซึ่งมีเรื่องดังต่อไปนี้

ทั้งสองนางนี้ คือ พระอักรมเหสีของพระเจ้า
 พรหมทัต กับนางยักษิณีเคยเกิดมาร่วมสามีเดียวกัน
 แต่ชาติปางก่อน นางหนึ่งมีบุตร ส่วนอีกนางหนึ่งไม่มี
 และได้จองเวรไว้ว่า เกิดชาติหน้าฉันใด ขอให้เกิดมา
 จองผลากันทุกชาติ ๆ ด้วยผลของการจองเวรจองกรรม
 นั้นนางที่มีบุตรได้กลับชาติมาเกิดเป็นอักรมเหสีของพระ-
 เจ้าพรหมทัต และอีกนางหนึ่งกลับชาติมาเกิดเป็น
 นางยักษิณี

ทั้งสองครั้ง ที่พระอักรมเหสีประสูติพระโอรส
 นางยักษิณี ปลอมกาย มาจับกินเสียทั้งสองคราวจน เป็น
 เหตุให้เกิดความวิตกทุกข์ร้อนอย่างยิ่ง เมื่อการคลอด
 ครังที่สามกำลังจะเกิดขึ้น ในครังที่สามนี้พระโพธิสัตว์
 ทรงมาปฏิสนธิในพระครรภ์ของพระอักรมเหสี ครังนี้
 พระเจ้าพรหมทัตได้รับสั่งให้จัดทำพิธีกรรมต่าง ๆ เป็น
 การไถ่ภูตผีปีศาจ และเป็นเสมือนเกราะกำบังไม่ยอม
 ให้พระโอรสองค์ที่สามนี้ ต้องตกเป็นเหยื่อของนาง
 ยักษิณีอีก มีการผูกใบตาลที่ข้อพระหัตถ์ของพระ-
 โพธิสัตว์ ตามความเชื่อถือของคนในสมัยนั้น และ

เครื่องป้องกันอันสุดท้ายก็คือ พระองค์ทรงรับสั่งให้สร้าง
 โลหปราสาท เรือนเหล็ก ให้พระโอรสประทับอยู่ใน
 เรือนเหล็กนี้ ตลอดกาล พระองค์ทรงรับสั่งให้ทำทุก
 อย่างเท่าที่จะแน่ใจว่านางยักษ์นี้ จะมาจับพระโอรสไป
 กินอีกไม่ได้

ครั้นต่อมา พระราชโอรสทรงเจริญวัยขึ้นแล้ว
 ก็ทรงประทานพระนามว่า “อโยธมกุมาร” เมื่อพระชน
 มายุของพระราชโอรสได้ ๑๖ พระพรรษา พระราชบิดา
 จึงจัดทำพิธีบรมราชาภิเษกอย่างมโหฬาร

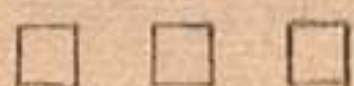
ตลอดเวลา ๑๖ ปี พระโพธิสัตว์ได้รับการเลี้ยงดู
 มาภายในโลหปราสาทนั้นเท่านั้น ไม่มีโอกาสได้เห็น
 ทิวทัศน์ภายนอกเลย ดังนั้นเมื่อวันแรกที่ได้รับพระ
 บรมราชาภิเษก ขณะกำลังเสวยพระนคร พระองค์
 ได้ ทอด พระ เนตร ดู ตาม แวด ถิ่น ภูมิสถาน ตลอดทั่ว
 พระราชอุทยานและสระโบกขรณี ซึ่งประดับตกแต่ง
 ไว้อย่างสวยงามหาที่เปรียบไม่ได้ จึงทรงดำริว่า พระองค์
 ถูกขังอยู่ในเรือนจำนานเท่านั้น ทำให้ไม่เคยเห็นโลก

อันตระการจตุราภรณ์เลย ทรงไต่ถามอำมาตย์และ
ได้รับคำตอบว่า เพราะเหตุมาแต่นางยักษ์นี้กินพระ-
เชษฐาทั้งสองพระองค์ ดังนั้นเพื่อความไม่ประมาท
และปลอดภัย พระราชบิดาจึงให้พระองค์ประทับอยู่
ในเรือนเหล็กอย่างนั้น

เมื่อได้ทรงสถับอย่างนั้นก็ทรงดำริว่า เมื่อเราอยู่
ในท้องมารมาถึง ๑๐ เดือน ก็เหมือนอยู่ในโลหกุมภี
นรก เมื่อออกมาแล้วก็ต้องถูกขังอยู่ในเรือนจำเหล็ก
แห่งนี้จนนับได้ถึง ๑๖ ปี แม้ว่าจะรอดตายมาได้จาก
การฆ่ากินของนางยักษ์นี้ก็เชื่อว่าเราจะพ้น ความไม่แก่
ไม่ตายก็หาไม่ คิดได้อย่างนั้นแล้วก็ทรงดำริจะสละ
สมบัติบวชเสียในวันนั้น คอยหาโอกาสจะถวายบังคมลา
สมเด็จพระราชบิดา

ในที่สุด พระโพธิสัตว์ พยายาม อธิบาย เหตุผลจน
สมเด็จพระราชบิดาพระทัยอ่อน ยินยอมให้บวชได้ตาม
ปรารถนา และพระองค์เองก็ออกบวชตามพระโพธิสัตว์
เช่นเดียวกัน โดยมอบสมบัติให้เป็นหน้าที่ของหมู่
อำมาตย์ จะเลือกใครที่สมควรขึ้นครองต่อไป

เมื่อประชาชนได้ทราบการออกบวชของพระราชา
 และพระโอรสครั้งนั้น จึงพากันออกบวชตามด้วยเป็น
 อันมาก พระโพธิสัตว์ได้พาบริวารหมู่ใหญ่ จำศีล ภาวนา
 อยู่ในอาศรมสถานเป็นคาบสัปดาห์นี้คือการเสียสละ
 สมบัติเพื่อเนกขัมมบารมีของพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น

ความรอบรู้ ปราศจากความลังเลสงสัยไม่
แน่นอนหรือความเข้าใจผิด เรียกว่า ปัญญา เป็น
ประจักษ์ดวงประทีปที่ส่องทางดำเนิน ชีวิตให้เป็นไป
โดยสะดวกผาสุก เป็นประจักษ์อาวุธที่จะฝ่าฟัน
อุปสรรคชีวิต ให้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย และ
เป็นคุณธรรมที่จะนำมนุษย์ไปสู่ความสำเร็จแห่งความ
ปรารถนาทุกอย่าง

การที่จะเอาชนะอุปสรรคนั้น ๆ และก้าวขึ้นสู่
ฐานะที่สูงยิ่ง ๆ ขึ้นไป จนได้บรรลุพระโพธิญาณ
นั้นก็ต้องอาศัย อานุภาพ ของปัญญาบารมี เป็น สำคัญ
ความโง่เขลา ไม่เคยช่วยทำมนุษย์ให้เปลี่ยนจาก
ภาวะที่ต่ำให้อยู่ในภาวะที่สูงได้เลย

พระพุทธองค์ทรงบำเพ็ญปัญญาบารมีมา ใน
อดีตดังตัวอย่างที่ยกมาแสดงไว้ ณ ที่นี้

เรื่องสัมภวกุมาร

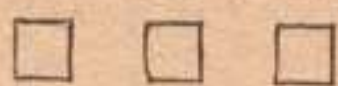
ในอดีตกาล พระราชาพระองค์หนึ่งทรงพระนามว่า “ชนัญชัยโกกรพย์” ดำรงราชย์ในพระนครอินทปัตถ์ ในแคว้นกुरु มีพราหมณ์ชื่อ สุกีรตะ เป็นปุโรหิต วันหนึ่งพระองค์ทรงตกปัญหาธรรมชื่อ “ธรรมยากะ” กับท่านพราหมณ์ปุโรหิตว่า เมื่อพระองค์ทรงปกครองไพร่ฟ้าประชาราษฎร์โดยธรรมอย่างนี้ แต่ด้วยเหตุใดเราจึงหลีกเลี่ยงจากการนินทาไม่ได้ ท่านพราหมณ์ปุโรหิตมีคณไม่ สามารถ จะตอบ ปัญหา นี้ ได้ แต่ก็ไว้ทำว่าตนนั้นฉลาด จึงนั้นจึงทูลพระราชาว่า นอกจากวิธูรพราหมณ์แล้ว คนอื่นยากที่จะแก้ได้ เมื่อพระองค์สดับดังนั้น จึงรับสั่งให้สุกีรตะพราหมณ์เดินทาง ไปยังสำนักของท่าน วิธูรพราหมณ์ พร้อม ด้วยแผ่นทองคำที่ตีเป็นแผ่น เพื่อจารึกคำวิสัชนาลงในแผ่นทองนั้น และได้ส่งไปพร้อมด้วยเครื่องบรรณาการเป็นอันมาก

ท่านสุจिरตะเที่ยวค้นหา ท่านวิรุฬพรหมณ์เท่าไร
 ก็ไม่พบ แม้จะถามท่านผู้ที่ได้รับยกย่องในที่แห่งนั้น ๆ
 ว่าเป็นบัณฑิตก็ไม่มีใครที่สามารถจะแก้ปัญหานั้น
 ได้ ดังนั้นท่านสุจिरตะจึงเดินทางต่อไปเรื่อย ๆ จนถึง
 พระนครพาราณสี และได้พบท่านวิรุฬพรหมณ์ที่นั่น
 เมื่อได้โอกาสจึงถามข้อข้องใจนั้น แต่ท่านวิรุฬพร-
 มณ์ก็ไม่สามารถจะแก้ปัญหานี้ได้เช่นเดียวกัน เพราะ
 มัวสาลวนอยู่กับการคิดแก้คดีความ ของประชาชนอยู่
 จึงบอกให้ท่านสุจिरตะไปหาภักทรพรหมณ์บุตรของตน

เมื่อท่านสุจिरตะไปพบภักทรพรหมณ์ ก็เป็นขณะ
 ที่ภักทรพรหมณ์กำลังสุขสบาย อยู่ด้วย ปรทวาริการกรรมไม่
 อาจจะแก้ปัญหานี้ได้ จึงแนะนำให้ท่านสุจिरตะไปถาม
 สัญชยกุมาร แม้สัญชยกุมารก็ไม่อาจจะแก้ปัญหานี้ได้
 เพราะมีจิตขุ่นมัวเช่นเดียวกัน แต่ก็ได้แนะนำให้ท่าน
 สุจिरตะพรหมณ์ไปหา สัมภวกุมาร ผู้เป็นน้องชายของ
 ตนซึ่งมีอายุได้เพียง ๗ ขวบ โดยอ้างว่ามีปรีชาปัญญา
 เฉลียวฉลาด ท่านสุจिरตะเมื่อได้ฟังดังนั้นก็สำคัญผิด

คิดว่าอะไรกันเด็กอายุ ๗ ขวบ จะแก้ปัญหาคือผู้ใหญ่
หลายคนแก้ไม่ได้ แต่ก็อยากจะให้หมดสงสัยว่า ไม่มี
ใครแก้ได้แน่จึงถามว่า ก็น้องชายท่านอยู่ที่ไหนเล่า
สัจจกุมารก็บอกว่า โนนแน่สัมภวกุมารกำลังเล่น
อยู่กับเพื่อนเล่นทั้งหลาย ไปตามเขาคูเกิด

ขณะที่ท่านสุจิริตะเข้าไปหา สัมภวกุมารนั้นเป็น
เวลาที่สัมภวกุมารกำลังเล่น อยู่น้อยอย่างสนุกสนาน เมื่อ
พระโพธิสัตว์เห็นพราหมณ์มายืนอยู่ข้างหน้าอย่างนั้นจึง
ถามว่า มีธุระอะไร ? เมื่อสุจิริตะพราหมณ์ได้บอก
เรื่องราวทั้งหมดแล้ว พระโพธิสัตว์ก็แสดงธรรมยากะ
นั้น ให้ฟังอย่างถูกต้องไม่เป็นที่สงสัยเลย

“วิริย” คือ ความเพียร ตามพจน์ชนะ
แปลว่าความเป็นผู้กล้า หมายความว่าเป็นผู้กล้าใน
การประกอบกรณียกิจ ไม่ครั่นคร้ามย่อท้อต่ออุปสรรค
ทั้งหลาย

ความเพียร ตามหลักธรรมหมายถึงความเพียร
ในสิ่งที่ชอบ คือเพียรไม่ทำความชั่วที่ยังไม่เคยทำ
เพียรเลิกกระทำความชั่วที่เคยทำแล้ว และพยายาม
ทำดีให้มากยิ่งขึ้น บุคคลที่ประสบผลสำเร็จในชีวิต
ได้ก็ด้วยความเพียร

ความเพียรท่านจัดเป็น ๓ ชั้น คือ ชั้น ๑ ธรรมดา
ชั้นกลางและชั้นสูง

ชั้น ๑ ธรรมดา คือเพียรเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น ในเมื่อเขา
ได้รับความลำบากเดือดร้อน

ชั้น ๒ กลาง คือความเพียรที่เป็นไปในสิ่งภายนอกแต่
เนื่องด้วยตน เช่นเพียรเพื่อรักษาทรัพย์

สมบัติ หรือเกียรติคุณของตนเอง หรือ
พวกพ้องไม่ให้หม่อมองเสียหาย

ชั้นสูง

คือความเพียรที่ จะต้อง ต่อสู้กับ อันตราย
ชีวิต กล่าวคือเมื่อตกอยู่ในที่ที่มีอันตราย
รอบด้าน ก็เพียรต่อสู้กับอันตรายนั้น ๆ
อย่างแรงกล้าจนนำชีวิตรอดมาได้ หรือ
เพียรก่อสร้างความสุข ความเจริญชั้นสูง
สุดให้เกิดแก่ตน

พระพุทธเจ้าทั้งหลายผู้ได้บรรลุพระนิพาน ซึ่ง
เป็นความสุขอันยอดเยี่ยม ก็เพราะความเพียร ๓ ชั้น
นี้ พระองค์ได้ปฏิบัติตลอดเอกชาติ ในอดีตจนถึง
ปัจจุบันชาติ

ดังนั้นความเพียร จึงชื่อว่า เป็นบารมีประการหนึ่ง
บัดนี้จะได้นำชาดกที่พระพุทธองค์ ได้ทรงบำเพ็ญมา
แสดงไว้เป็นตัวอย่าง

เรื่องพระยากระบี่

ในอดีตกาล สมัยที่พระเจ้าพรหมทัตยังเสวยราชย์
 อยู่ ณ พระนครสาวatti ในหมู่บ้านช็อกาสิกคาม มี
 ชาวนาผู้หนึ่ง เมื่อไถนาแล้วจึงปล่อยฝูงโคให้และ
 เล็มหญ้าตามท้องทุ่งอันกว้างใหญ่นั้น เมื่อฝูงโคได้และ
 เล็มหญ้าเพลินเข้าไปสู่ตงคิบ เมื่อได้เวลากลับบ้าน
 พรหมณ์นั้นก็เลิกงาน และหมายใจ จะจูงฝูงโคเหล่านั้น
 กลับบ้านด้วย แต่ไม่เห็นฝูงโคของตนเลย เกิดความ
 โทมัสเที่ยว ค้นหา อยู่ในตงคิบ ก็ไม่สามารถ จะพบได้
 เดินหลงทางเข้าไปในตงลิกหาทางกลับไม่ได้ ต้องสู้
 ทนกับความหิวกระหายอย่างที่สุด เมื่อเดินไปพบ
 ต้นมะพลับ ซึ่งกำลังมีผลตกต้นหนึ่งที่ปากเหวจึงตรง
 เข้าเก็บผลที่หล่นลงกลาดเกลื่อนต้นบริโภค แต่ยังหา
 ระวังความหิวใด ๆ ได้ไม่จึงปีนขึ้นบนต้นเที่ยวไต่ปลิด
 ผลบริโภคตามชอบใจ ไต่เพลินไปจนถึงกิ่งเล็กไม่
 รู้สึกเลยพลัดตกลงสู่เหวนั้น

ครั้งนั้นพระโพธิสัตว์เกิดเป็นวานรใหญ่ เฝอญ
วันนั้นเที่ยวแสวงหาผลไม้ตามชอกเหวนั้น พบ
พราหมณ์นั้นเข้าจึงร้องถาม เมื่อได้ทราบความตลอด
แล้วจึงมีจิตคิดสงสาร เอาปลายเชือกข้างหนึ่งที่พรา—
หมณ์ทิ้งไว้ไต่ต้นมะพลับนั้นทิ้งลงไป เพื่อให้พราหมณ์
นั้นเกาะ จนในที่สุดสามารถนำพราหมณ์ขึ้นมาจากเหว
นั้นได้

ด้วยความอ่อนเพลีย จากการออก แรง ช่วยเหลือ
พราหมณ์ พระยากระบี่จึงบอกให้พราหมณ์นั้นคอย
ระวังสัตว์ร้าย ตนเองจะนอนเพื่อพักเอาแรงสักเล็กน้อย
ครั้นพราหมณ์นั้นรับรองแล้วก็หลับไป ส่วนพราหมณ์
แทนที่จะรู้สึกบุญคุณของวานรนั้น กลับเห็นผิดเป็น
ชอบด้วยอำนาจแห่งความหิว คิดว่าแม้วานรก็เป็น
อาหารของเราในเวลานี้ได้ แล้วจึงคว้าก้อนหินก้อน
หนึ่งทุ่มลงไปที่ศีรษะวานร แต่เพราะตนกำลังอ่อน
อิดโรยเต็มที่ จึงไม่สามารถจะทุ่มหินโดยแรงให้ถูก
ศีรษะวานรได้ หินค่อย ๆ ไปกระทบศีรษะวานร
หน่อยหนึ่งพอเล็ดออก วานรรู้สึกตัวจึงกระโดดหนี
ขึ้นต้นไม้ด้วยเกรงภัย แล้วกล่าวว่า โอ ไฉนท่านจึง

ทำกับเราอย่างนี้ ท่านรอคอยมาได้ก็เพราะอาศัยเราน่าจะคอยห้ามปรามมิให้คนอื่นมากระทำร้ายเรา นี่ท่านกลับมาทำเสียเอง ครนกล่าวอย่างนั้นแล้วแทนที่จะนำพราหมณ์นั้นไปส่งให้ถึงที่พระยาวานร จึงชี้ทางให้พราหมณ์ผู้นั้นเดินไปเอง

ส่วนพราหมณ์ผู้โหดร้าย เมื่อได้ทราบทางจากวานรแล้วก็เดินทางต่อไป พบห้วยน้ำแห่งหนึ่งในระหว่างด้วยความกระหายหวังจะดื่มให้สมอยาก แต่ด้วยอำนาจอกุศลอันแรงกล้าที่ตน ประทุษร้ายต่อผู้อื่น น้ำในห้วยนั้นจึงกลายเป็นเลือดพล่านเหมือนถูกต้ม เมื่อกระเซ็นถูกร่างกายส่วนนั้นให้กลายเป็น เลือดแลหนองหนองไปทั่วสรีระ ยังพราหมณ์นั้นให้เสวยทุกข์เวทนาอย่างแสนสาหัส เมื่อพราหมณ์นั้นเดินทางเข้าเมืองพาราณสีแล้ว จึงเข้าไปพักอาศัยอยู่ในพระราชอุทยานต่อมาไม่ช้านานก็กระทำกาลกิริยา ณ ที่นั้น

ที่สุดของเขา เราไม่จำเป็นต้องกล่าวถึง เพราะในชาตินี้เขาก็ประสบผลกรรมชั่วเพียงพอสำหรับที่จะเจอเหตุการณ์ในชาติหน้าได้อย่างแน่ชัดแล้ว

ความอดทน คือ อดใจ ยั้งใจ ห้ามใจหยุด
 ในเมื่อถูกตำว่า ดูหมิ่นหลอกล้อ ยั่วหยัน หรือ
 แสดงอาการดูถูก สะกดใจ ข่มใจ ไม่ให้โกรธ ถึง
 โกรธก็สูดใจ ยั้งใจ สะกดใจ ไม่แสดงอาการโกรธ
 หรือหาอุบายหลีกเลี่ยงเพื่อบรรเทา ด้วยความคิด
 อันหยาบคายเช่นนี้ชื่อว่าขันติ

มีพระพุทธภาษิตที่สนับสนุน ขันตินี้ อีกหลาย
 ประการ เช่น “ขันติ หิตสุขาวหา” ขันติย่อมนำ
 ประโยชน์และสุขมาให้ “ขันติ สาหสวารณา” ขันติ
 ย่อมห้ามไว้ได้ซึ่งความผลุนผลัน “ขันติ ปรมิ ตโป
 ตตักขา” ขันติ คือความอดทนเป็นตบะอย่างยอดเยี่ยม
 เช่นนี้เป็นต้น ฉะนั้น จึงนับว่าเป็นธรรมสำคัญยิ่ง
 ทั้งในคดีโลกคดีธรรม ใครมีประจำตนทำให้เป็นคน
 สง่างาม ย่อมอำนวยประโยชน์สุขให้สำเร็จได้อย่าง
 มากมาย

ขันติบารมี^{๔๕} พระโพธิสัตว์ย่อมประพฤติปฏิบัติ
ได้เต็มเปี่ยมทุก ๆ ชั้นไม่บกพร่อง สุดแต่โอกาสจะ
อำนวย

จะได้ยกเอาเรื่องที่ พระโพธิสัตว์ได้ปฏิบัติเรื่อง
ขันติมาแสดงไว้เป็นอุทาหรณ์ ดังต่อไปนี้

เรื่องจุลธรรมपालกุมาร

เมื่อสมัยที่พระเจ้ามหาปาตาปะเสด็จครองราชย์ใน
พระนครพาราณสี พระโพธิสัตว์ได้กำเนิดในพระครรภ์
แห่งพระนางจันทาเทวีพระอัครมเหสีของท้าวเธอ เมื่อ
ประสูติแล้วทรงได้พระนามว่า “ธรรมपालกุมาร”
เมื่อพระชนม์ได้ ๗ เดือน พระมารดาได้ทรงสนานด้วย
น้ำหอมแล้วทรงเครื่องเสร็จให้นั่งเล่นอยู่ ท้าวเธอได้
เสด็จมายังที่ประทับของพระนาง ซึ่งกำลังเล่นกับพระ-
โอรสอยู่ จึงไม่มีโอกาสลุกขึ้นรับเสด็จ เป็นเหตุ
ให้ท้าวเธอทรงกริ้วมาก และทรงตำรวานางนี้ทำทรนง
เพราะลูกชาย ถ้าเราขึ้นปล่อยไว้นานนางจะกำเริบหนัก
มือขึ้น จึงคิดจะกำจัดเสียแต่ต้นมือ เมื่อท้าวเธอเสด็จ
กลับไปประทับบนราชอาสนะ จึงรับสั่งให้หานาย

เพชฌฆาต แล้วรับสั่งให้ประหารพระราชโอรสธรรม
ปาละนั้นเสีย เพราะถ้าขึ้นปล่อยไว้ต่อไปก็อาจจะแย่ง
ชิงราชสมบัติสักวันหนึ่งแน่

เมื่อพระเทวีทราบเรื่อง พระนางก็ทรงกรรแสง
เหมือนจะขาดพระทัยลงไปในขณะที่นั้น พระนางอุ้มเอา
พระราชโอรสเข้าไปเฝ้าทูลขอพระราชทานอภัยโทษ แต่
ท้าวเธอก็ยืนกรานต่อคำตรัสเดิม คือให้เพชฌฆาต ตัด
พระหัตถ์ของธรรมปาละเสีย พระเทวีขอให้เพชฌฆาต
ตัดพระหัตถ์ของพระนางแทน โดยกล่าวว่า 'ขอพระองค์
จงรับสั่งให้ปล่อยธรรมปาละนั้นเถิด แล้วจงตัดมือของ
หม่อมฉันแทน'

พระองค์ทรงแลดูนายเพชฌฆาตอยู่และทรงรับสั่ง
อย่างเฉียบขาดว่า จงตัดมืออย่าช้า ทันใดนั้น นาย
เพชฌฆาตก็คว้าขวานกระหน่ำลงบนพระหัตถ์เล็ก ๆ ของ
พระโพธิสัตว์อย่างไม่ปราณี ปานประหนึ่งว่าหน่อไม้
ที่อ่อน ๆ ฉะนั้น พระกุมารเมื่อถูกตัดมือทั้งสองข้างก็
มิได้ร้องไห้ มิได้ปริเทวนาการ ทรงอดทนถึงขั้นนี้

และเมตตาเป็นเบื้องหน้า พระนางจันทาเทวีทรงเก็บ
ปลายพระหัตถ์นั้นไว้แล้วทรงกรรแสงอยู่ไปมา

เมื่อนายเพชฌฆาตทูลถามท้าวเธอ ก็ทรงตรัสสั่ง
ให้ตัดเท้าทั้งสองของธรรมปาละนั้นเสีย เมื่อพระนาง
จันทาเทวีได้สะกดบังนนั้นก็ทูลขอไว้อีกด้วยคำว่า ข้า-
พระบาทเองเป็นผู้ผิด ลบล้างพระเกียรติ จงปล่อยให้
ธรรมปาละเป็นอิสระเสีย เชิญตัดเท้าทั้งสองของพระนาง
เถิด

เมื่อท้าวเธอยินพระคำรัสเดิมนายเพชฌฆาต ก็ตัด
เท้าทั้งสองของพระโพธิสัตว์เสีย พระนางก็เก็บพระบาท
ของพระโอรสที่เบอนทวยเลือนนั้นไว้แล้วทูลว่า แม้ว่า
มือและเท้าจะถูกตัดหมดแล้ว มารดาก็ยังควรที่จะเลี้ยง
บุตรคนนั้นไว้ ขอพระองค์โปรดประทานพระโอรส
นั้นเถิด

ในที่สุดพระเจ้ามหาปตาปะกัรรับสั่งให้ตัด ศีรษะของ
ทารกนั้นเสีย มิโยที่พระนางจันทาเทวีจะทูลขอประการ
ใด พระเจ้ามหาปตาปะกัรรับสั่งโยนร่างกายของพระ-
โพธิสัตว์ที่ถูกตัดมือตัดเท้าแล้วนั้นขึ้นบนอากาศแล้วรับ

หอสมุดแห่งชาติ
ฉบับที่ ๑๖๖๖

ด้วยปลายกลีบทำให้เป็นชั้นเล็กชั้นน้อย พระนางจันทา
ก็เที่ยวเก็บเศษ เนื้อที่ เต็มไป ด้วยโลหิต ของ พระ โอรส
ร้องไห้ฟูมฟายน้ำตาอยู่

เมื่อพระนางทรงรำพรรณเพื่อยุ่ย่นนั้น หฤทัย ซึ่ง
ถูกคุกคามด้วยความโศกกรมเผาอยู่อย่างนั้น ได้ถูกทำลาย
ประหนึ่งเหมือนไม้ไปถูกไฟเผาระเบิด พระนางได้สิ้น
ชีวิตลง ณ ตรงพระพักตร์ของพระเจ้ามหาปาตาปะนั้นเอง
เมื่อพระนางเทวีได้สิ้นพระชนม์แล้ว แผ่นดินอันหนา
แน่นก็ไม่สามารถจะรองรับท้าวเธอไว้บนโลกนี้ได้ จึง
แยกออกเป็นสองภาคสู่บ่ท้าวเธอลงสู่เว็จิมหานรก หมู่
อำมาตย์จึงจัดการ ปลงพระศพของนางจันทาเทวีกับ
พระโพธิสัตว์ด้วยประการฉะนี้

ในเรื่องนี้แสดงถึงความอดทนทุกขเวทนา อย่าง
สาหัสของพระโพธิสัตว์พร้อมทั้งเมตตา แม้จะถูก
ทำร้ายอย่างนั้น ก็ไม่แสดงอาการร้องไห้ทรนทราย
มาตราบว่าเพียงโทมนัสก็ไม่มี ดังนั้นคติอันนี้อาจจะ
สอนใจเราได้ดีว่า เมื่อไม่มีทางหลีกเลี่ยงก็สู้ทนด้วย
ใจดี □ □ □

สัจจ แปลว่า ความจริง คือความแน่แท้ไม่
เป็นสอง แต่ความจริงนั้น แยกออกเป็นสองประเภท
คือ จริงของบัณฑิต จริงของพาล

ในที่นี้จะบรรยายเฉพาะจริงของบัณฑิตเท่านั้น
สัจจหรือจริงนั้นนำไปใส่ในสิ่งใด ๆ ก็ทำสิ่งนั้นให้
จริงไปหมดเช่นใส่เข้ากับการงาน ๆ ก็จริง ใส่เข้ากับ
วาจา ๆ ก็จริง ใส่เข้ากับความคิด ๆ นั้นก็จริง สัจจนั้น
เมื่อพูดถึงรส ก็เป็นรสจริงไม่ใช่ของปลอมประการใด
ที่ประกอบคู่กันไปกับสัจจ การนั้นต้องไม่ผิด คนที่ทำ
งานใหญ่ ๆ สำเร็จได้นั้นต้องมีสัจจ หากเว้นสัจจเสีย
เป็นไม่สำเร็จ

เรื่องของสัจจมีมาก ดังนั้นจึงขอกล่าวเกี่ยวกับ
สัจจที่เป็นพุทธบารมีเท่านั้น การประพฤติกิจจริงในสิ่ง
ที่ไม่จริง หรือไม่จริงในสิ่งที่จริงอย่างนี้ ไม่จัดเป็น
สัจจบารมีในที่นี้ กิริยาที่พระองค์ทรงประพฤติกิจจริง
คือหลักสัจจชั้นสูงเป็นเกณฑ์ คือพระองค์ทรงมอบ

ชีวิตไว้ได้ความจริง แม้ชีวิตจะเดือดดาลจากร่างเพราะ
ประพาศกิจกว้าง และการที่ประพาศกิจนั้น ได้
เป็นไปในทางช่วยชีวิตสัตว์ให้พ้นจากภยันตราย อย่าง
นั้นขอว่าสัจจบารมี

เรื่องสัจจดาบสพระโพธิสัตว์

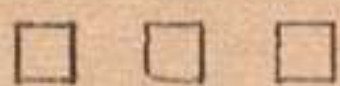
ครั้งหนึ่ง พระพุทธองค์เสวยพระชาติเป็นพรา-
หมณ์ชื่อ สัจจกุมาร ในเมืองพาราณสี เรียนศิลปวิทยา
ในสำนักอาจารย์ทศปาโมกข์แต่ครั้งยังเด็ก ต่อมาไม่
ชอบครองฆราวาส จึงน้อมใจไปในทางเนกขัมมะ
จึงขออนุญาตมารดาบิดาออกบวชเป็นพระดาบส บำเพ็ญ
พรตอยู่ในราวป่า เขตเมืองพาราณสีนั้น

ในครั้งนั้นความเป็นอยู่ของชนชาวเมืองชมพูทวีป
เต็มไปด้วยความ โหดร้ายทารุณ ปราศจากเมตตาปรานี
ต่อกันและกัน เพราะค่าที่ตราค่าชีวิตของตัวเอง
สูงเกินไปกว่าชีวิตของบุคคลอื่น จึงโหดร้ายใจทมิฬ
นอกจากนั้นก็ยังพยายามจะชิงเอาความสุขใน ชีวิตผู้อื่น
มาใส่ชีวิตตน เห็นชีวิตคนอื่นไม่มีค่า

ฝ่ายพระโพธิสัตว์บวชแล้ว เจริญสมาบัติได้
 บรรลุสมาบัติ ๘ และโลกียอภิญญาแล้วสามารถจะ
 ส่องทิพยเนตรมองเห็นทั่วโลก เล็งเห็นชาวชมพูทวีป
 ทั้งหมดเหี้ยมโหด เกิดกรรมสังเวช เพราะซาบซึ้งถึง
 ความเหี้ยมโหดนั้นว่าจะกลับมาเผาผู้ที่เหี้ยมโหดนั่นเอง
 ในภายหลัง พระโพธิสัตว์มีพระทัยอันประกอบด้วย
 พระมหากรุณาธิคุณอันใหญ่ในสัตว์ทั้งหลาย มาแต่ไหน
 แต่ไร ดังนั้น จึงจะนิ่งคฤทายไม่ได้ จึงได้มั่นใจว่า
 จะเที่ยวแนะนำสอนสัตว์เพื่อประโยชน์สุขของตัวเอง จึง
 ได้เหาะลงตรงไปยังชมพูทวีป เที่ยวแสดงธรรม สั่งสอน
 เวไนยสัตว์ให้ได้รับแสงสว่าง ให้เว้นในทางที่ผิดตั้ง
 อยู่ในทางที่ชอบประกอบด้วยเหตุผล

เมื่อชาวชมพูทวีปต่างพากันชื่นชมยินดีในธรรมที่
 พระโพธิสัตว์ได้แสดงมา และประพฤติปฏิบัติตนตาม
 คำสอนนั้น การเหี้ยมโหดก็เบาบางลง ต่างก็สมัคร
 สมานสามัคคีกกลมเกลียวกันดี

การที่พระโพธิสัตว์ ไม่ กลับกลอกถอย หลังทั้ง
 ในการออกบวชและการปราศอนมหาชน จนสำเร็จ
 ตามความมุ่งหมาย จักว่าเป็นการบำเพ็ญสัจจบารม
 อย่างหนึ่งในส่วนบารมีธรรมดา

อธิฏฐานบารมี

สรรพกิจทุกอย่างในโลก เป็นต้นว่า การทำนา
ค้าขาย หรือกิจการใด ๆ ก็ตาม นอกจากจะหวังผล
คือ กำไรแห่งการกระทำนั้นแล้ว ยังจำเป็นต้องหวัง
อะไรอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งสำหรับเป็นเครื่องพวยุงการทำ
นั้น ๆ ให้สำเร็จตามความปรารถนา คือ อธิฏฐาน
ไม่ว่าจะทำอะไรถ้าขาดอธิฏฐานเสียแล้วจะหวังสำเร็จ
กิจการนั้นได้ยาก แม้องค์สมเด็จพระบรมศาสดาที่
จะได้สำเร็จพระโพธิญาณได้ ก็เพราะอาศัยอธิฏฐาน
ธรรมข้อนี้ ซึ่งเรียกว่า อธิฏฐานบารมี

ถ้าจะพูดกันให้เข้าใจง่าย ๆ อธิฏฐาน^{๕๘๔}นี้ก็คือ
ความตั้งใจนั่นเอง มีความตั้งใจอยู่ที่ไหน ก็มีความ
สำเร็จอยู่ที่นั่น แต่จะอย่างไรก็ดี ความตั้งใจ^{๕๘๕}ต้องอยู่
บนรากฐาน ๒ อย่าง คือ ดิ กับ ขว ตั้งมั่นในที่
เราจะพูดกันแต่ความตั้งใจ^{๕๘๖} ซึ่งมีผลเป็นสุข ผลที่
ได้รับจากความตั้งใจ^{๕๘๗}นั้นคือความเป็นสุขใจ ใน
โลกนี้ ไม่มีอะไรที่มนุษย์ปรารถนา ยิ่งไปกว่าความสุข

และความสุขจะมีขึ้นได้ ก็เพราะความตั้งใจไว้ชอบ
ประกอบในสุจริตธรรม

สำหรับในเรื่องอิฏฐฐานบารมีนี้ ท่านได้ยก
นิทานแสดงไว้เพื่อเป็นอุทาหรณ์ ซึ่งจะได้ยกมาแสดง
ณ ที่นี้ด้วย ดังต่อไปนี้

กณินทชาดก

ในอดีตกาล พระโพธิสัตว์เสวยพระชาติ เป็นพระ
เจ้าพรหมทัต เสด็จเถลิงถวัลยราชสมบัติอยู่ในพระนคร
พาราณสี พระองค์ทรงมีศรัทธาเลื่อมใสที่จะสมาทาน
อุโบสถ และปฏิบัติในกองการกุศล มีปุโรหิตคนหนึ่ง
มีนิสัยสันดานหยาบมั่งง่าย ชอบที่จะรีดเนื้อเอื้ออกระตุก
มหาชนอยู่เป็นประจำ จากการพิจารณาคดีต่าง ๆ
วันหนึ่งเป็นวันอุโบสถพระองค์ตรัสถามปุโรหิตผู้เข้ามา
เฝ้าว่า “อาจารย์ท่านสมาทานอุโบสถแล้วหรือ ?”
ทั้ง ๆ ที่เขายังไม่ได้สมาทาน แต่เขาคอบว่าสมาทาน
แล้ว เมื่อเขากลับถึงบ้านเวลาเย็นเขาจึงสมาทาน เป็น
ผู้ได้ชื่อว่าสมาทานอุโบสถศีลถึงหนึ่ง

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะเมื่อปุโรหิตนั้นนั่งอยู่ในศาล
พิจารณาคดี มีหญิงคนหนึ่งเป็นผู้มีศัลยกรรมเกิดขึ้น ครั้น
จะกลับบ้านก็ไม่ได้ นางจึงตั้งใจว่า จักไม่ละเลยอุโบสถ
เมื่อถึงเวลา นางจึงปรารภ เพื่อจะล้างปาก ทันทันนั้น
มีผู้นำผลมะม่วงมาให้แก่ปุโรหิตพวงหนึ่ง ท่านปุโรหิต
จึงส่งมะม่วงผลนั้น ให้แก่หญิงสาวโดยกล่าวว่า “เชิญ
นางรับประทานมะม่วงเสียก่อน แล้วค่อยสมาทาน
อุโบสถ” นางได้ปฏิบัติตามนั้น

ครั้นต่อมาเมื่อปุโรหิตนั้น ได้ตายแล้วจึงไปเกิด
เป็นเวมานิกเปรต เวลากลางวันเสวยสิริสมบัติ มี
รูปร่างอันสรวายประดับ ประค้ำด้วยเครื่องอลังการ
มีเหล่าบริวาร ซึ่งแวดล้อมอยู่เป็นอันมาก ครั้นถึง
เวลากลางวันเหล่าบริวารก็ อันตรธานหายไปสิ้น
มีไฟติดทั่วตัวติดจอกอบัวที่บ้านเต็มที ฉะนั้น ทังนี้
ด้วยผลกรรมที่ทำได้ ผลดีที่มีสมบัติ เพราะให้มะม่วงแก่
นางผู้ที่จะรักษาอุโบสถ และกรรมชั่วจากการพิจารณา
คดีโกง

ครั้นกาลต่อมา เมื่อพระโพธิสัตว์หยั่งเห็นโทษ
ที่อยู่ในการครองเรือนแล้ว ก็ออกบวชเป็นตาบศ

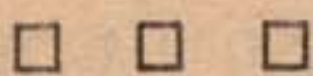
บำเพ็ญพรตอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำแห่งหนึ่ง วันหนึ่งเมื่อพระ-
คาบสลงไปล้างปากที่แม่น้ำ เหลือบไปเห็นผลมะม่วง
สุกผลหนึ่ง ชรอยจะเป็นผลมะม่วงในสวนเวมานิกเปรต
นั้นลอยมากลางน้ำ พระคาบสจึงลงว่ายน้ำไปเอามะม่วง
ผลนั้นมาเพื่อบริโภคเมื่อบริโภคแล้วเกิดติดใจในรสของ
มะม่วง นั้นจึงอธิษฐานว่า ถ้าไม่ได้ผลมะม่วงแล้วเราจะ
ไม่ลุกไปนั่งยอมอดอาหารอยู่ ๕-๖ วัน

ครั้นถึงวันที่ ๗ คัวยอำนาจอธิษฐานของพระ-
โพธิสัตว์ ร้อนไปถึงนางเทพธิดาผู้รักษาแม่น้ำนั้น จึง
มาปราศรัยกับท่านคาบส ว่าท่านพอใจอะไร ประสงค์
อะไรจึงมาอยู่เคี้ยวเปลือกในเวลาร้อน

พระคาบสจึงตอบว่า การที่เรามานั่งทรมาณกาย
อยู่นี้ ความประสงค์ก็เพื่อจะต้องการ มะม่วงสุกอันโอชา
นางเทพธิดาครั้นได้สื่อกับดังนั้น จึงเข้าไปประคอง
พระคาบสเหาะไปบนอากาศ แล้วเชิญชวนพระคาบส
ชมสวนนั้นทวัน แล้วเชิญบริโภคมะม่วงนั้นด้วยความ
โอชา เมื่อพระคาบสบริโภคแล้ว ก็มีหฤทัยผ่องแผ้ว
ชุ่มชื่น จึงเที่ยวเดินชมบริเวณของสวนอัมพวัน ได้

ทอดกัศนาการเห็นเปรตตนหนึ่ง คือ เวมานิกเปรต ซึ่ง
เคยเป็นปุโรหิตของพระคาบสสมัย เมื่อพระองค์เสวย
พระชาติเป็น พระเจ้าแผ่นดินนครองกรุงพาราณสี เปรต
นั้นได้แสดงวิบากกรรมที่ตนทำมาแล้วอธิฐานว่า จะ
นำผลมะม่วงไปถวายพระคาบส เป็นประจำทุกวัน เป็น
อันความปรารถนาของท่าน ก็สำเร็จลงด้วยประการฉะนี้

นี่เป็นเพราะผลของการอธิษฐานที่จดว่าเป็นบารมี
ได้อย่างหนึ่ง

เมตตานี้ได้แก่ความรัก แต่ไม่ใช่ความรักซึ่ง
 เป็นไปด้วยอำนาจความกำหนัด เป็นความรักที่เป็น
 ไปด้วยความปรารถนาให้ผู้อื่นเป็นสุขสำราญ คุณ
 ธรรมข้อนี้เป็นเหตุให้มนุษย์เกื้อกูลกันและกัน ช่วย
 ขจัดทุกข์ภัย ของกันและกันและไม่พยายามปอง
 ร้ายกัน

คนเราซึ่งได้อุบัติมาในโลกนี้ย่อมรักตนด้วย
 กันทั้งนั้น ไม่ว่าตนนั้นจะมีลักษณะอย่างไร แต่
 คนเราเกิดมาไม่ได้เกิดมาเพื่อรักตนอย่างเดียว เรา
 ต้องรักคนอื่นด้วย เพราะเราจะอยู่ในโลกนี้คนเดียว
 ไม่ได้ ต้องพึ่งพาอาศัยคนอื่น เพราะเรา
 ต้องพึ่งพาอาศัยกันเอง การรักคนอื่นจึงมีความ
 จำเป็นมาก เราต้องปลูกความรัก และเมตตาในสัตว์
 ทั่วไป เพื่อปลดปล่อยเสียซึ่งความหวาดกลัว ละทิ้ง

กลัวต่อภัยอันตรายต่าง ๆ เราควรแผ่เมตตาไปยังสัตว์
นั้น ๆ เมตตาท่านกล่าวไว้ว่ามีคุณมากมาย แต่จะ
เว้นไม่กล่าวในที่นี้

ก่อน^๕ไปจะได้้นำเรื่องการทำเพื่อบารมีของพระ-
พุทธองค์มาแสดง เพื่อเป็นอุทาหรณ์สำหรับผู้ปรารถนา
พุทธภูมิ

มหากัณห์ชาดก

ในอดีตกาล เมื่อพระเจ้าอัสสินนรราช เสวย
ราชย์อยู่ในเมืองพาราณสี พวกภิกษุและหม่อมมนุษย์เป็น
อันมากประพฤติชั่วช้าลามกต่าง ๆ ซึ่งไม่ถูกต้องตาม
พุทธบัญญัติ ครั้นสิ้นชีพไปแล้ว ก็ตกนรกเกิดในอบาย
ทั้งหมด ไม่มีใครไปเกิดในสวรรค์เลย เมื่อท้าวสัก
เทวราชได้ตรวจดูก็ทราบ ถึงเรื่องกรรมลามกที่มนุษย์
ปฏิบัติ^๕นั้น จึงดำริว่า เราจะทำประการใดก็จึงจะแก้เหตุ
เหล่านี้ได้

ครั้นคำรไปก็ทรงเห็นอุบายอย่างหนึ่งที่จะช่วยทำ
 ให้มนุษย์ทั้งหลายตกใจกลัวเสียก่อนแล้ว จึงจะแสดง
 ธรรมต่อภายหลัง ครั้นนั้นพระองค์จึงตรัสสั่งให้พระ
 มา ทลี เทพ บุตร นีร มิตร เพศ เป็น สุนัข คำ ใหญ่ เท้า ม้า
 อาชานัย มีเขี้ยวโตเท่าผลกล้วย มีรัศมีร่อนเป็นเปลว
 ที่ร่อนแรงที่สุด ท่านกล่าวว่า มีรูปร่างน่ากลัวที่สุดถึง
 กับเมื่อหญิงมีครรภ์ได้เห็นแล้วลูกจะคลอดออกมาทันที
 ด้วยความตกใจกลัว ส่วนท้าวสักกรินทรเทวราชทรง
 ปลอม พระองค์ เป็น นายพราน แล้วจึงเสด็จลงมาแปลง
 เสียงอันดัง เพื่อจะยังหลุมมนุษย์ให้ได้ยินทั่วถึงกัน ๓
 ครั้งว่า คุณก่อนมนุษย์ทั้งหลายโลกจักฉิบหาย โลก
 จักฉิบหาย ๆ ครั้น

พวกมนุษย์เมื่อได้ยินก็ตกใจกลัวยิ่งนัก จึงพากัน
 ออกมายังชานพระนคร ณ ที่นั้นพวกเขาก็ได้เห็นสุนัข
 ใหญ่และนายพราน พร้อมกับได้ยินเสียงนั้นอีกเมื่อ
 พระเจ้าพาราณสีได้ ทรง ทราบก็รับสั่งให้ ปิดประตูเมือง

ทันที แต่ก็ไม่สามารถจะกินไม่ให้สุนัขและนายพราน
นั้นเข้าไปได้

แม้ว่าชาวเมืองจะปิดประตูลงกลอน พระราชา
จะพาสนมกำนันนางเข้าพระราชนิเวศน์ แต่สุนัขก็ก
เฝ้าหน้าชนพาคที่พระแกล แล้วเห่าหอนด้วยเสียงอัน
ดัง ไม่มีใครสามารถจะหยุดสุนัขนั้นได้ พระราชาได้
สติก่อนจึงค่อย ๆ เดินมายังนายพราน พร้อมกับรับสั่ง
ถามว่า “นายพรานจำ สุนัขของท่านเห่าดังอย่างนั้น
ด้วยเหตุอะไร?” นายพรานจึงตอบว่า เพราะเหตุ
แห่งความหิว เมื่อพระราชารับสั่งให้อำมาตย์นำอาหาร
มาเลี้ยงสุนัขเพื่อให้หยุดเห่าถึง ๒-๓ ครั้ง แต่ทุกครั้ง
สุนัขขย้ำเพียงที่เคี้ยวก็หมด พระราชาเริ่มตกพระทัยจึง
รับสั่งถามว่า “สุนัขของท่านกัดทั้งคนดีและคนชั่ว
หรือ? แหม ช่างน่ากลัวจริง”

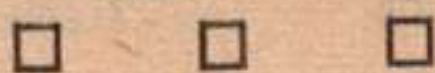
นายพรานก็ตอบว่า สุนัขนั้นมาเพื่อจะกินเนื้อสัตว์
อื่น ๆ ก็หาไม่ แต่มาครองนเพื่อจะกินเนื้อมนุษย์โดย
เฉพาะ มนุษย์ผู้สร้างแต่ความฉิบหายให้แก่คนอื่น ใน

วาระสุดท้ายเมื่อโลกนี้แตกแล้ว เขาจะต้องเป็นเหยื่อ
 ของสุนัขของเรา เมื่อนายพรานกำลังเจรจาอยู่กับพระ
 ราชา สุนัขคำใหญ่^๕นั้นก็ทำท่าฮึดฮัดพยายามจะเข้าไป
 กัดมหาชนเหล่านั้นให้เหลวแหลก นายพรานก็วิ่งสุนัข
 นั้นไว้ มหาชนตกใจมาก

นายพราน เมื่อเห็น ^๕ดังนั้น ^๕แล้วจึงแปลงเพศเป็น
 สมเด็จพระนรินทรราชา ประทับยืนอยู่บนอากาศเปล่ง
 รัศมีแล้วตรัสว่า ^๕คุณกรมหาบพิตรผู้ประเสริฐ ^๕ตัวเราก็คือ
 ท้าวสักกะ เราแปลงเพศมาครั้งนี้^๕ ^๕เพียงเพื่อจะขอเตือน
 ท่านทั้งหลายว่า ^๕อย่าประพฤตินุจริต ^๕ผิดศีลธรรม
 อันเป็นเหตุให้เสื่อมทราม จงอย่าประมาทว่า ^๕บาปนั้น
 มีผลน้อย ^๕จงพยายามเอาใจใส่ปกครองประชาราษฎร์
 ให้อยู่เย็นเป็นสุข ^๕เมื่อพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว ^๕ก็
 เสด็จกลับยังดาวดึงส์พิภพของพระองค์

เรื่อง^๕นี้แสดงไว้^๕เพื่อให้เห็นว่า ^๕บางครั้งการขู่เข็ญ^๕
 ให้ตกใจกลัว ^๕เพื่อที่จะทำให้เกิดการกลัวบาปทุจริต

^{๕ ๘ ๙} นนิกเป็นอุบายแห่งเมตตาอย่างหนึ่ง การททาว^{๔ ๖}
 ลักกรินทรเทวราชเสด็จลงมา เพื่อชุมนุม^๕มนุษย์ให้กลัวบาป^๘
 ทุจริต แล้วไม่ทำอันตราย^{๕ ๘ ๖ ๙}นนิกนับเป็นเมตตาบารมี^๕
 ได้อย่างหนึ่ง

สิ่ง^๑ที่^๒มนุษย์^๓ทุกคน^๔หลัก^๕ไม่^๖พิน^๗ นั้น^๘คือ^๙ต้อง^{๑๐}หมน^{๑๑}
เวียน^{๑๒}อยู่^{๑๓}ใน^{๑๔}โลก^{๑๕}ธรรม^{๑๖}อัน^{๑๗}น^{๑๘}เสมอ^{๑๙} ได้^{๒๐}แก้^{๒๑}ได้^{๒๒}ลาภ^{๒๓} ได้^{๒๔}
ยศ^{๒๕} สรรเสริญ^{๒๖} สุข^{๒๗} และ^{๒๘}เสื่อม^{๒๙}ลาภ^{๓๐} เสื่อม^{๓๑}ยศ^{๓๒}
นินทา^{๓๓} ทุก^{๓๔}ข์^{๓๕} ทั้ง^{๓๖} ๘^{๓๗} ประการ^{๓๘}นี้^{๓๙} ไม่มี^{๔๐}ใคร^{๔๑}จะ^{๔๒}หน^{๔๓}พิน^{๔๔}
เป็น^{๔๕}ธรรม^{๔๖}ประจำ^{๔๗}โลก^{๔๘} ส่วน^{๔๙}บุคค^{๕๐}ล^{๕๑}ผู้^{๕๒}มี^{๕๓}สติ^{๕๔}อัน^{๕๕}สม^{๕๖}บ^{๕๗}ร^{๕๘}ณ์^{๕๙}
ไม่^{๖๐}ยอม^{๖๑}ปลิว^{๖๒}ไป^{๖๓}ตาม^{๖๔}แรง^{๖๕}แห่ง^{๖๖}โลก^{๖๗}ธรรม^{๖๘}ทั้ง^{๖๙} ๘^{๗๐} อย่าง^{๗๑}นั้น^{๗๒}
ท่าน^{๗๓}เรีย^{๗๔}กว่า^{๗๕} ผู้^{๗๖}วาง^{๗๗}เฉย^{๗๘} คือ^{๗๙} อุ^{๘๐}เบ^{๘๑}ก^{๘๒}ขา^{๘๓}

แต่จริงคำว่า อุเบกขานี้ แปลว่า ความวางเฉย
มิได้หมายความว่า เฉยๆ ความวางเฉยเป็นกลางอารมณ์อย่าง
เดียว ย่อมมีความหมาย ซึ่งอาจจำแนกออกได้เป็น
อกหลายทางดังนี้คือ

๑. ความวางเฉยเป็นกลางในเหตุอันเหลือวิสัย
ที่จะแก้ไขได้

๒. ความวางเฉยเป็นกลางในบุคคลที่ทำการ
เกี่ยวข้องกัน คือไม่เข้าข้างของตัว ให้ผิดหลักยุติ
ธรรม ไม่ลำเอียงเพราะอะไรทั้งนั้น

๓. ความมัธยัสถ์ในกิจการที่ยังให้บรรลุถึงผล
สำเร็จไม่ได้ คือเร่งจึงคิดเกินไป ไม่รอผล หรือ
เรียกว่าชิงสุกก่อนห่าม

๔. ความวางตนเป็นกลางในสรรพสัตว์ทั้ง
หลาย คือไม่รัก ไม่สงสาร ไม่ยินดี ในหมู่สัตว์ที่
ไม่สมควรจะแผ่เมตตาเข้าไป เช่นโจร เป็นต้น

๕. ความมัธยัสถ์ในความเพียร คือตั้งความ
เพียรไว้ในความพอเหมาะพอดี ไม่กล้าเกินไปจน
ตัวเองเดือดร้อน หรือตั้งความเพียรน้อยเกินไปไม่
คุ้มกับค่าของเวลาที่กำลังดำเนินไปอย่างรวดเร็ว

อุเบกขา^{๕ ๖} เป็นคุณธรรมอันประเสริฐสำคัญยิ่ง
ประการหนึ่ง บุคคลผู้มีอุเบกขาเป็นธรรมประจำใจ
ย่อมสามารถในอันกำจัดความฟุ้ง^๗เพื่อเห่อเหิมเสียได้

สำหรับเรื่องที่พอจะยกมาแสดงเป็นอุทาหรณ์ใน
กรณีของผู้หวังพุทธภูมิ^๘นั้น มีเรื่องดังต่อไปนี้

ภาพพายุหาคก

ในอดีตกาล สมัยเมื่อพระเจ้าธัญชัย ครองราชสมบัติอยู่ในพระนครพาราณสี พระโพธิสัตว์เสวยพระชาติเป็นวานรเผือก ชื่อว่าราชะ มีบริวารหมู่ใหญ่ มีอวยวะสมบุรณ์ และมีน้องเผือกผู้ตัวหนึ่งชื่อโปฏฐบาท

ครั้งนั้น ยังมี นายพราน คนหนึ่ง จับวานร ทั้งสองนั้นได้แล้วนำไปถวายพระเจ้าพาราณสี ท้าวเธอรับสั่งให้ขังวานรนั้นไว้ในกรงทอง ให้กินอย่างดี

ในเวลา อันไม่ ช้านัก นายพราน อีกคน หนึ่งก็นำลิงดำอีกตัวหนึ่งมาถวายพระเจ้าพาราณสีอีก ลิงตัวหลังนั้นฉลาดมากมาয়เกิดขึ้น ส่วนของอีกสองตัวนั้นเสื่อมถอยลงทุกวัน พระโพธิสัตว์ไม่ว่ากระไร ส่วนตัวน้องทนดูลาภสักการะของลิงดำไม่ไหว จึงพูดกะพี่ชายว่า “เมื่อก่อนนี้ราชตระกูลนี้เคยให้อะไรเรากินดี ๆ แต่เดี๋ยวนี้ลาภสักการะ นั้นเขานำมาให้แก่ไอ้ลิงดำตัวนั้นตัวเดียว ก็เมื่อเราไม่ได้ลาภที่สมใจเราก็จะอยู่ไปทำไมพากันกลับเข้าป่าดีกว่า” ลิงผู้พี่ตอบว่า “ดูกร

เจ้าไปภูธบาท ธรรมทั้งหลายคือลาภ เสื่อมลาภ ยศ
เสื่อมยศ นินทา สรรเสริญ สุข ทุกข์ เหล่านี้ล้วน
ไม่เที่ยงในหมู่มนุษย์ เจ้าจะเสียใจไปไย”

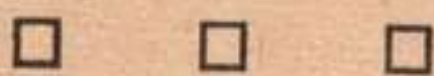
แม้ว่าพี่ชายจะปราสอนอย่างไร ๆ เจ้าถึงผู้น้องก็
หาเห็นด้วยไม่ ยังริษยาเจ้าถึงคำตำหนิอยู่นิ่ววาย

แต่อย่างไรก็ดี ถึงไปภูธบาทก็เชื่อถือในความ
เป็นบัณฑิตของถึงผู้พี่มาก นึกอยู่ว่าวันหนึ่งเจ้าถึงคำ
ตำหนิจะถูกใส่หัวออกจากราชสกุลไป เพราะการ
กลอกหน้ากลอกตาของมันเอง

ต่อมาอีก ๒-๓ วัน ถึงคำได้ออกทำทางทำ
กระดิกหูเป็นต้น เฉพาะพระพักตร์ของพระราชกุมาร
อีก พระราชกุมารตกพระทัยสะอื้นกล้ว ต่างก็กระแเสง
ความนัทราบถึงพระราชา ท้าวเธอไม่ทรงพอพระทัย
จึงรับสั่งให้ไล่ถึงคำตำหนิไปเสีย ตั้งแต่นั้นมาลาภ
สักการะของถึงเผือกทั้งสองก็มากมายดังเดิม

เมื่อมีลาภเราดีใจ เมื่อเสื่อมลาภเราเสียใจ
แต่เราจะเสียหรือไม่เสียก็ตาม สิ่งเหล่านี้เราหลีกเลี่ยงไม่ได้

พ้น ดังนั้น เมื่อเกิดการได้ลาภ ก็อย่าดีใจมากนัก
 เพราะขณะนั้น ความเสื่อมลาภกำลังเข้าใกล้ท่านมา
 แล้ว เตรียมเสียใจไว้บ้าง ดังนั้นขอเบกหาความวาง
 เดยจึงมีคุณอย่างยิ่ง จัดเป็นบารมีอันหนึ่งทบุคคลผู้
 หวังพุทธภูมิจะขาดเสียมิได้.

บทภาวนาคาถาพัน

เวสสันดรชาดก (มหาชาติ)

พระครูประกาศสมาธิคุณ

และ

อธิปัติโต ภิกขุ

สังเขปตำนานการเทศน์มหาชาติ

พิธีเทศน์มหาชาติ^๕นั้น ชนเต็มนิยมเทศน์แต่คาถา
พันท^๖ที่เป็นภาษาบาลีอย่างเดียว เทศน์จบในวันเดียวทั้ง
๑๓ กัณฑ์ ถือว่ามีอานิสงส์มากและเป็นอุกมมงคล
น้ามนต์ที่ตังไว้ในบริเวณพิธีอาจชำระล้างสิ่งอัปมงคลได้
มาสมัยกรุงสุโขทัยเป็นราชธานี นักปราชญ์ได้แปลออก
เป็นภาษาไทยด้วยสำนวนวรรณมคา ใช้สวดภาษาบาลี
และอ่านคำแปลนั้นควบคู่กันไปด้วย

ต่อมาประมาณ พ.ศ. ๒๐๒๕ แผ่นดินสมเด็จพระ
บรมไตรโลกนาถสมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี ได้นำ
เอาภาษาบาลี มาลงไว้ที่ละคาถาแล้วแต่งแปลเป็นภาษา
ไทย เป็นกลอนร้อยยาวสลบกันไป นำมาอ่านสวดใน
งานนักขัตฤกษ์พิเศษ เรียกกันว่า มหาชาติคำหลวง

ต่อมาถึงยุค พระเจ้าทรงธรรมเสวยราชย์ ประมาณ
พ.ศ. ๒๑๔๕ พระองค์ทรงโปรดเกล้าฯ ให้นักปราชญ์
ราชบัณฑิตแต่งเรื่องมหาชาติขึ้นใหม่เป็นกลอนเทศน์

เป็นที่นิยมกันอยู่ชั่วเวลาหนึ่ง แต่เนื่องจากสำนวนยืดยาวเกินไปกว่าที่จะแสดงให้จบในวันเดียวได้ บัณฑิตรุ่นหลังต่อมาจึงตัดทอนลงให้สั้นเพื่อเทศน์ทั้งอรรถภาษาบาลีและคำแปลอยู่ได้จบในวันเดียว

ตกมาสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ได้มีการรวบรวมบัณฑิตนักปราชญ์ นำเอาฉบับเก่ามาแต่งแก้ไขใหม่ตั้งแบบที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้

ทศชาติ (พระเจ้า ๑๐ ชาติ)

ชาตกในพระพุทธศาสนามีอยู่มาก แต่ที่ถือว่าสำคัญมีสารัตถะที่สุดก็คือ ชาติที่พระโพธิสัตว์บำเพ็ญบารมี ๑๐ ใน ๑๐ ชาติ ซึ่งเราเรียกกันว่า ทศชาติ หรือพระเจ้า ๑๐ ชาติ ใน ๑๐ ชาติ นั้น พระโพธิสัตว์ทรงบำเพ็ญบารมีเต็มเปี่ยมชาติละ ๑ บารมี ท่านจัดแบ่งและย่อไว้ดังต่อไปนี้ :-

เต-เตมียไ้ บำเพ็ญ เน-เนกขัมมบารมี (ออกบวช)
ช-ชนก บำเพ็ญ วิ-วิริยบารมี (ความเพียร)
สุ-สุวรรณสามบำเพ็ญ เม-เมตตาบารมี (แผ่เมตตา)

เน—เนมิราช บำเพ็ญ อ —อธิษฐานบารมี
(ตั้งใจแน่วนอน)

ม —มโหสถ บำเพ็ญ ป —ปัญญาบารมี
(ความรู้รอบคอบ)

ภู —ภูริทัต บำเพ็ญ ส —สัลบารมี
(ศีลธรรมเคร่งครัด)

จ—จันทกุมาร บำเพ็ญ ข —ขันติบารมี (ความอดทน)

นา—นารถ บำเพ็ญ อุ —อุเบกขาบารมี
(ความวางเฉย)

วิ —วิฑูร บำเพ็ญ ฌ —สัจจบารมี (ความซื่อตรง)

เว—เวสสันดร บำเพ็ญ ทา—ทานบารมี (การให้ทาน)

(ผู้ประสงค์จะทราบรายละเอียดโปรดหาอ่านได้จาก
หนังสือทศชาติ)

คำย่อ ทางด้าน พระชาติ ทั้งสิบเป็นหัวใจ พระเจ้า
๑๐ ชาติ คำย่อทางด้านบารมี ๑๐ ถือเป็นหัวใจบารมี
นิยมกันว่า ถ้าผู้ใดนำไปภาวนาหรือบริกรรมไว้เสมอ
จะไม่ถูกชักจูงไปสู่อำนาจฝ่ายต่ำ ความบาปความชั่ว
จะไม่เข้ามาเบียดเบียนบีบตาได้

เวสสันดรชาดก

ในชาดกเรื่องพระเจ้า ๑๐ ชาตินี้ ถือกันว่าชาติที่
เกิดเป็นเวสสันดรเป็นพระชาติที่สำคัญที่สุด เพราะนอก
จากจะได้บำเพ็ญทานบารมีแก่กล้าแล้ว พระองค์ยัง
บำเพ็ญบารมีอื่นให้เต็มเปี่ยมด้วย และเป็นพระชาติสุด
ท้ายก่อนที่จะได้บังเกิดเป็นพระพุทธเจ้า โดยในบท
บาลีของเดิม ท่านได้บรรยายเรื่องเวสสันดรไว้หนึ่งพัน
คาถาบริบูรณ์ คนโบราณท่านจึงเรียกชาดกเรื่องนี้ว่า
คาถาพันไปทั่ว

นักปราชญ์ท่านได้แบ่งเรื่องเวสสันดร ชาดกไว้เป็น
๑๓ ตอน ตอนหนึ่งเรียกว่ากัณฑ์หนึ่ง มีข้อความโดย
ย่อดังต่อไปนี้:—

กัณฑ์ทศพร มี ๑๙ พระคาถา กล่าวถึงปฐม
เหตุที่ พระองค์ ทรงปรารภ ความกระต้าง กระเดื่อง ของ
พระญาติ แล้วได้ตรัสเรื่อง เวสสันดร นในที่ ชุมชุมสงฆ์
โดยพระองค์ได้เล่าถึงพระนางมุตตมิมเหสีของพระอินทร์
บนดาวดึงส์พิภพจะต้องมาบังเกิดในมนุษย์โลก จึงขอ

พร ๑๐ ประการจากพระอินทร์ พระอินทร์ก็ทรง
ประสิทธิ์ประสาทให้

ในกัณฑ์นี้มีคาถาภาวนาประจำกัณฑ์ว่า “สัพเพ
เต ลัจฉะสี ะเร” เป็นคำประสาทพรของพระอินทร์
ถือว่าผู้ภาวนาปรารถนาสิ่งใดแล้ว สิ่งนั้นจะสำเร็จสม
ปรารถนารวดเร็ว

กัณฑ์หิมพานต์ มี ๑๓๔ พระคาถา ว่าด้วยการ
ปฏิสนธิของพระนางผุสดี เป็นพระราชธิดาของกษัตริย์
มัททราช พอเจริญวัยได้เป็นเอกอัครมเหสีของพระเจ้า
กรุงสญชัยจอมกษัตริย์เมืองสีพี จนประสูติโอรสพระ
นามว่า “เวสสันดร” ณ ถนนพोक้า เมื่อเจริญพระชนม์
พรรษาแล้วก็อภิเษกสมรสกับพระนางมัทรีพระธิดาของ
กษัตริย์มาตุลราช มีพระโอรส ๑ พระองค์ทรงพระนาม
ว่า “ชาลี” มีพระธิดา ๑ พระองค์ทรงพระนามว่า
“กัณหา” พระเวสสันดรเป็นผู้ชอบประกอบทานเป็นนิตย์
ผลที่สุดก็ได้รับความผิดเพราะทรงประทานช้างชื่อ “บัจ
จยนาค” แก่พราหมณ์ชาวเมืองกลิงกราษฎร์ จึงถูกเนร
เทศออกจากวัง พระเวสสันดรไม่ประสงค์ที่จะให้พระ

นางมัทรี มเหสี ตามเสด็จไปได้ รับความทุกข์ยากลำบาก
 ด้วย จึงพรรณนาความยากลำบากของการเดินทางในป่า
 หิมพานต์ให้พระนางเธอฟัง แต่พระนางมัทรีก็มีความ
 ตั้งใจแน่วแน่ที่จะต้องเดินทางไปด้วยพร้อมกับพระโอรส
 ธิศา จึงพรรณนาป่าหิมพานต์ในแง่ที่สวยงามน่าทัศนา
 จนพระเวสสันดรต้องยอมให้ตามเสด็จด้วย

ในกัณฑ์นี้มีคาถาภาวนาประจำกัณฑ์ว่า “เฝ้าวันตั้ง
 อะนุกัจฉามิ ปุตุเต อาทายะ บัจฉะโต” เป็นคำของ
 พระนางมัทรี ถือว่าผู้ภาวนาจะได้รับความสุขในครอบ
 ครว เมียผัวและลูกอยู่ด้วยกันรักใคร่ปรองดองกันดี

กัณฑ์ทานกัณฑ์ มี ๒๐๔ พระคาถา กล่าวถึงพระ
 นางมุสสติกกราบทูลขอโทษให้พระเวสสันดรแต่ไม่เป็นผล
 และพระเวสสันดรทรงบริจาคสัตตสตกมหาทาน (ทาน
 พิเศษอย่างละ ๗๐๐) แล้วทูลลาพระชนกชนนี พระเจ้า
 กรุงสญชัยตรัสทัตทานมิให้พระนางมัทรี และพระโอรส
 ธิศาตามเสด็จ แต่พระนางเธอก็ไม่ยอมฟังพร้อมกับได้
 ร่ำพรรณถึงความทุกข์ระทมของการเป็นหญิงม่ายไร้ผัว
 และศักดิ์ จนถึงตอนพระเวสสันดรสั่งเมือง

คาถาภาวนาในกัณฑ์นี้มีว่า “ทาเนนะ ตัง นิหะ
รันติ ปุณะ ทานัง ทะทาติ โส” ใช้ภาวนาเป็นนิตย
ทำให้ข้าทาสบริวารสวามีภักดิ์รักใคร่

กัณฑ์วนประเวศน์ มี ๕๗ พระคาถา กล่าวถึงสี่
กษัตริย์เสด็จผ่านถึงเมืองมาตุลนคร พระเจ้าเจตราชทูต
อ้อนวอนให้ทรงเสด็จปกครองเมืองนี้ แต่พระองค์ไม่
ทรงยินยอม พระเจ้าเจตราชจึงส่งพรานเจตบุตรตาม
เสด็จไปคอยรักษาประตูป่าพร้อมทั้งชทางเขาวงกต นอก
นั้นก็เป็นกรพรรณนาการเดินทางในป่าหิมพานต์ไปจน
ถึงอาศรม

คาถาภาวนาในกัณฑ์นี้ คือ “สะยะเม โว นะมิต
วานะ อุปะคัจฉันติ ทาระเก” ใช้เวลาเดินป่า หาผล
ไม้ได้ง่ายไม่อดอยาก

กัณฑ์บุษบก มี ๗๙ พระคาถา กล่าวถึงชูชกเข้ญ
ใจ ขอทานเขามาได้ก็เก็บทรัพย์สะสมไว้ได้มากแล้วก็
นำไปฝากไว้กับเพื่อน เพื่อนนำออกใช้เสียจนหมด เมื่อ
ชูชกมาทวงจึงยก “อมิตตคา” ลูกสาวให้เป็นเมีย ชูชก

พามาอยู่บ้าน นางอมิตตคาปฏิบัติวัตรดี พวกนาง
พราหมณ์เพื่อนบ้านถูกผิวของตัวดำว่าเป็นเปรียบเปรยจึงจึง
เกลียดจึงชังนางอมิตตคา พวกนั้นมากลุ่มรวมดำ่ว่ากระทบ
กระเทียบให้ภรรยาสาวของชูชกได้รับความกระเทือนใจ
นางใช้ให้ชูชกไปขอสองกุมารมาเป็นทาส ชูชกต้อง
ออกจากบ้านเดินสี่บเสาะมุ่งไปเขาวงกตจนพบกับพราณ
เจตบุตร

คาถาภาวนาในกัณฑ์นี้ คือ “ตัสมีง จิรายันเต
กะหาปะเน วะลัญเจตวา” มีคนอยากให้ทรัพย์ ได้
รับแล้วเก็บไว้อยู่คง “ตา นัง ตัตตะ คะตาโวจุง”
คาถาชูชกผูกใจเมียสาว

กัณฑ์จุลพน มี ๓๕ พระคาถา กล่าวถึงพราณ
เจตบุตรพบชูชก ชูชกหลอกว่าเป็นราชทูตของพระเจ้า
กรุงสัญชัยก็หลงเชื่อ จึงชบอกลทางไปเขาวงกตให้ จน
ถึงชูชกไปพบอาศรมของอจุตฤาษี

ในกัณฑ์นี้มีคาถาอยู่ป่าไม่มีภัย สิงสาราสัตว์ไม่
ทำอันตราย ใช้ภาวนาเมื่อก่อนไฟก่อนนอน คือ “ชาตะ
เวทัง นะมัสสะติ”

กัณท์มหาพน มี ๘๐ พระคาถา กล่าวถึงชูชก
เข้าไปนมัสการ อจุตฤาษี พุคตวงจนอจุต ฤาษี หลงเชื่อ
เลื่อมใสแล้วก็ถามถึงทางไปเขาวงกต พระฤาษีได้
พรรณนาถึงสัตว์บ้านานาชนิดที่มีพิษมีภัยและต้นไม้หน้อย
ใหญ่นานาพรรณ ซึ่งขึ้นตามทางผ่านใกล้ สระมุจจลินท์
พร้อมทั้งชี้ทางไปเขาวงกตให้

กัณท์มีคาถาเดินทางไม่มีภัย ใช้ภาวนาขณะเดิน
ทาง “อะโถ ทังสา จะ มะกะสา อัมปะเมวะ
สิริงสะปา วะเน พาพะมิกาณเณ หิงสา มัยหัง
นะ วิชชะติ”

กัณท์กุมาร มี ๑๐๑ พระคาถา ว่าด้วยตอน
ชูชกหาวิธีจะเข้าเฝ้าพระเวสสันดร จึงต้องนอนคอยให้
ถึงเช้าพรุ่งนี้ให้พระนางมัทรีเข้าป่าเสียก่อน ในคืนนั้น
พระนางมัทรีฝันร้าย แต่พระเวสสันดรทายว่าไม่มีภัย
ใดๆ พอพระนางมัทรีออกป่าชูชกก็เข้าทูลขอสองกุมาร
ทันที พระเวสสันดรไปเรียกสองกุมารขึ้นจากสระและ
ตรากาสองกุมารแล้วประทานให้ชูชกทั้งประสงค์ เมื่อ

ได้รับพระราชทานแล้วชุกก็เขียนตีต่อหน้า พระเวส-
สันดรปริเทวนาการและทรงพิโรธแต่ก็ไม่ว่าจะทำอย่างไร
ได้ เพราะข้ากับเจ้าเขาเขียนตีกัน จบลงตอนกันหาสิ่ง
ถึงพระแม่มัทรี.

ในกัณฑ์นี้มีคาถาชุกขอทานหรือหัวใจชุก คือ
ยะ วา ปุ ณะ มีคำภาวนาว่า “ยะถา วาริวะโห ปุโร
สัพพะกาลัง นะ ขยะติ” ถือกันว่าใช้ในการพูดขอสิ่งใด
สิ่งหนึ่งจากผู้อื่นได้ผลประสิทธิผลนัก และมีคาถาปลอบเด็ก
เมื่อเด็กร้องไห้หรือเกรงกลัว คือ “เอहि ตาตะ ปิยะ
ปุตตะ หรือ เอตา ปุตตะ” กับคาถาเวสสันดรกับโกธร
ว่า “อักโกสะติ ปะหะระติ”

กัณฑ์มัทรี มี ๕๐ พระคาถา กล่าวถึงพระนาง
มัทรีเสด็จไปหาผลไม้ในป่า กลับมาพบสามเสือร้ายนอน
ขวางทางจึงพูดอ่อนวอนให้หลีกทางให้ พอกลับมาถึง
อาศรมก็ไม่พบลูก ทรงพิลาปลาร่ำพรรณถึงรักทั้งสอง
เมื่อเข้าไปหาพระเวสสันดรก็ถูกตัดพ้อต่อว่าหาว่าไปหลง
รักพวกวิทยารรจนลี้มลูกผัวจนพระนางมัทรีสลด เมื่อ
ฟังขึ้น ก็ทราบเรื่อง จากพระเวสสันดร แล้วอนุโมทนา
ปุตตทาน

ในกัณฑ์นี้มีคาถาขอทางเมื่อสัตว์ร้ายมาขวางอยู่ ผู้หญิงว่า “มัลลิ่ง เม เทละ ยาจิตา” ผู้ชายว่า “มัลลิ่ง เม เทละ ยาจิโต”

กัณฑ์สักกบรรพ มี ๔๓ พระคาถา กล่าวถึงพระอินทร์แปลงเพศเป็นพราหมณ์มาทูลขอพระนางมัทรี พระเวสสันดรก็ทรงยินดีพระราชทานให้ เมื่อได้รับแล้ว ก็ถวายคืนให้อยู่ปฏิบัติตลอดไป แล้วประสาทพร ๘ ประการให้แก่พระเวสสันดร

ในกัณฑ์นี้มีคาถาสำหรับภavana ในการทำบุญให้ทาน ทำมากเท่าใดทรัพย์สมบัติก็ไม่รู้จักหมดสิ้น คือ “ยะถา ปุณฺณานิ กะยิราละ ทะหันทา อะปะราปะรัง”

กัณฑ์มหाराช มี ๖๙ พระคาถา กล่าวถึงชูชก พาสองกุมารเดินลงทางมาทางกรุงพิชัยเชตุตร พระเจ้ากรุงสมุชย์ได้ทราบก็ทรงไถ่ถอนพระเจ้าหลานทั้งสองต่อชูชก และทรงเลี้ยงชูชกจนอิ่มหนำสำราญ ชูชกบริโภคอาหารมากเกินไปจนอาหารไม่ย่อย ท้องแตกตาย หลังจากนั้น พระเจ้ากรุงสมุชย์ก็จัดพิธีสมโภชรับขวัญพระเจ้าหลาน พอดีเมืองกลิงคราษฎร์ได้นำช้างปัจจัย

นาคมาคืนพระองค์ จึงรับสั่งเตรียมกองทัพไปรับเสด็จ
พระเจ้าเวสสันดรกลับเมือง

ในกัณฑ์นี้มีคาถาเพียงบทเดียว ใช้ฝากเด็กให้
เทวotaraka คือ “เทวา กุมารัง อารักขันตุ”

กัณฑ์กษัตริย์ มี ๓๖ พระคาถา ว่าด้วยการ
เสด็จพระราชดำเนินไปสู่เขาวงกตของพระเจ้ากรุงสุโขทัย
พระนางมุลลตี พระชาลี และพระนางกัณหา พร้อม
จตุรงคเสนาเป็นขบวนตามเสด็จ จนกระทั่งถึง
กษัตริย์ได้พบกัน และตีพระทัยจนสิ้นสมปฤติด้วยกัน
ทั้งหกพระองค์ พร้อมทั้งข้าราชการบริพารและทหารทั้ง
กองทัพ และฝนโบกขรพัสกัได้ตกลงมาจากท้องฟ้า
ไปรยปรายจนหกกษัตริย์กลับพ้นจากสมปฤติ

ในกัณฑ์นี้มีคาถารวมญาติ ถือกันว่า สวดภาวนา
เสมอ ๆ แล้ว ญาติพี่น้องรักใคร่สามัคคีกลมเกลียวกันดี
คาถาว่า “วภูฐิธารัง ปะวัตเตนโต เทโว ปาวัสสิ
ตาวะเท อะถะ เวสสันตะโร ราชาวะ ญาติหิ
สละมะกัจฉะถะ”

กัณฑ์นครกัณฑ์ มี ๔๘ พระคาถา เริ่มจาก
ตอนพระเวสสันดรส่งลาพระอาศรม สรงสนาน และ
ทรงรับพระราชทานเครื่องทรง หลังจากนั้นก็เสด็จ
กลับเข้าพระนคร และได้ครองเมืองต่อมา

กัณฑ์นี้มีพระคาถาเวสสันดรครองเมืองว่า “เอ-
กัชนัง สันนิปะติงสุ นาสสะ มัญชุ นิคุชชิงสุ ประโต
ปะฏิปัชชิงสุ สมนันดา ปะริกะริงสุ เว” เป็นคาถา
มหาโลกทรัพย์

หัวใจคาถาพัน

สะ ระ ตะ นะ

ถือเป็นบทภาวนาครอบจักรวาลใช้ได้สารพัด

การใช้คาถา

ผู้ใช้คาถานี้ ข้อสำคัญต้องตั้งใจให้มั่น หมั่น
สวดสวดอยู่เป็นนิตย์ และเจริญพุทธานุคุณ ธรรมคุณ
สังฆคุณก่อน จึงจะบังเกิดผลตามประสงค์

อธิปัตโต ภิกขุ

หนังสือก็มีคุณค่า ราคาถูก ปลุกศรัทธาในศาสนา คือ

อภินิหาร, วิญญานพเนจร, ทศนาจรชาดก

และ ยกเขาพระสุเมรุ

มีเรื่องต่าง ๆ ที่เคยได้ออกอากาศทางสถานีวิทยุ
กรมการรักษาดินแดนภาคผนวกบรรจุอยู่ในเล่มมากมาย
หลายเรื่องล้วนเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านเป็นอย่างมากทั้ง
สิ้น

ควรจัดหาไว้ประจำบ้าน เพราะเป็นหนังสือเล่ม
เดียวที่ เด็กอ่านชอบใจ ผู้ใหญ่อ่านไม่อึด

หนังสือชุดนี้จะรวมเป็น ๓ เล่มชุด ขณะนี้เล่ม ๑
เล่ม ๒ มีแล้ว (จำนวนจำกัดหมดแล้วจะไม่พิมพ์ต่อไป
อีก) กำลังจัดพิมพ์เล่ม ๓ อยู่อย่างรีบเร่ง

คอยฟังข่าวไว้ให้ดี

หนังสือออกชุดหนึ่งที่เป็นที่นิยมอ่านและพูดถึงกันอยู่
ทั่วไปในขณะนี้

วิญญานพเนจร ตอน ๕ วัฏกรรม

รวมเรื่องที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงของคน ในยุคปัจจุบัน
และอดีต ซึ่งให้เห็นผลของกรรมดีกรรมชั่วอย่าง
ชัดเจนปราศจากข้อโต้แย้งใด ๆ ทั้งสิ้น อ่านแล้วทำ
ให้เป็นคนเชื่อบุญเชื่อบาปขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัว ทำให้
คนลอยชั่วกลัวบาปกรรมมาแล้วเป็นหมื่น ๆ คน ใน
ขณะนี้ได้ออกอากาศทางวิทยุกระจายเสียง รด.

หนังสือเล่มนม ๓ เล่มจบ ขณะนี้เล่ม ๑-๒ มี
แล้ว เล่ม ๓ กำลังจัดพิมพ์อยู่ จะออกมาให้อ่านกัน
ได้ประมาณกลางเดือน สิงหาคม นี้

มีที่ลานอโศก วัดมหาธาตุ ท่าพระจันทร์

พระนคร

พระพุทธทำนายที่แท้

โดย ประจวบ สาเกต

รวมพระพุทธทำนายเท่าที่จะหาได้ในปัจจุบันมา
ไว้ในหนังสือเล่มนี้ครบถ้วน โดยเฉพาะท่านจะได้เห็น
ความมหัศจรรย์ของพระพุทธทำนายที่สามารถทายเหตุ-
การณ์ ๓๐ ปีล่วงถึงพุทธกาล (พ.ศ. ๒๔๘๕-๒๕๑๕)
ได้อย่างแม่นยำไม่น่าเชื่อ

เหตุการณ์ต่าง ๆ ในโลกนี้เกิดขึ้นเพราะมีอะไร
เป็นเหตุ ? ศาสนาเสื่อมอย่างไร ? ใครเป็นคนทำให้
เสื่อม ? เมื่อศาสนาเสื่อมแล้วเหตุการณ์อะไรจะเกิด
ขึ้นบ้าง ?

คำตอบมีอยู่พร้อมแล้วในหนังสือเล่มนี้ ราคา
เพียง ๒ บาทเท่านั้น

หอสมุดแห่งชาติสยามนครราชสีมา
มีที่แผนกจัดหาแบบเรียน และ ลานอโศก

หน้าตึกธรรมวิชัย ม.จ.ร.

ทางชีวิต

อนุสารแนะแนวทางชีวิตที่ถูกต้อง

ได้เคยพิมพ์เผยแพร่มาแล้ว ๘ เล่ม เป็นที่สนใจ
ทั่วไป

ขณะนี้ได้จัดพิมพ์รวมเล่ม ๑-๖ เป็นเล่มใหม่
หุ้มปกพลาสติกสวยงาม

กำลังจะจัดพิมพ์เล่ม ๗ ถึง ๑๒ ให้แก่สมาชิก
ต่อไปในไม่ช้า ผู้เป็นสมาชิกอยู่เดิมมีสิทธิรับได้ไปจน
ครบชุด ไม่ต้องเสียเงินอีก

(โปรดคอยติดตามข่าวต่อไป)

“ทางชีวิต” ฉบับรวมเล่ม ๑-๖

มีที่ แผนกจัดหาแบบเรียน และสถานอโศก

หน้าตึกธรรมวิชัย ม.จ.ร.

วัดมหาธาตุ ท่าพระจันทร์ พระนคร